

МЕТА

ЧАСОПИС

2/169 Лютий 2021

ЛВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Сердечно вітаємо нашого Архиєрея!

17 лютого 2002 року в Архикатедральному Соборі святого Юра у Львові відбулася єпископська Хіротонія майбутнього Архиєпископа і Митрополита Львівського Ігоря!

Згадуючи подію Вашої Хіротонії, Високопреосвященний владико, дякуємо милосердному Господеві за Його добре покликання, в якому Ви розпочали і гідно провадите шлях єпископського служіння!

Нехай благодатна Божа десниця кріпить Вас серед нелегких щоденних викликів, насажує мудрістю й витривалістю, щоби Ви у мирі та правді служили на славу Творця і добро Церкви на многі літа!

Молимося й дякуємо Господеві за Вас, наш владико!

З молитвою за Вас
редакція газети «Мета»,
духовенство та вірні Львівської Архиєпархії

«Добровільність, доступність, безпечність» – позиція УГКЦ щодо питання вакцинації від Covid-19

8 лютого в Києві стартував Всеукраїнський форум «Україна 30. Коронавірус: виклики та відповіді». Він став майданчиком для суспільного діалогу про пандемію та її подолання. Перший день форуму завершився спеціальною сесією «Розмова релігійних діячів України», під час якої спікери обговорили ставлення Церкви до вакцинації від Covid-19 і, зокрема, розповіли, як релігійна спільнота впливає на ставлення вірян до процедури.

Українську Греко-Католицьку Церкву на форумі представляв керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ о. Олекса Петрів. Під час сесії він поділився досвідом УГКЦ в боротьбі з пандемією.

«Українська Греко-Католицька Церква намагалася адекватно та солідно відповідати на той виклик, який перед нами постав. Дякуючи Богові і тому, що структура нашої Церкви є у 27 країнах світу і на 5 континентах, ще до впровадження карантину в Україні ми вже мали відповідні прецеденти, яким чином народи в різних куточках світу відповідають на цей виклик, і вже мали узагальнену картину. Ще до запровадження карантину в Україні ми дали відповідні інструкції та розпорядження, як влаштувати духовне життя парафіян у нашій Церкві. Подальші відповіді на нові виклики були в тому самому ключі. З огляду на це, у перші тижні карантину в нашій Церкві було створено Антикризисний комітет, який займався і продовжує займатися опрацюванням адекватної відповіді на актуальні труднощі. Було зроблено багато речей, які пояснювали вірним УГКЦ, а також усім людям доброї волі, як правильно поводитися», – повідомив священник.

Відтак він пригадав присутнім, що Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, озвучив позицію нашої Церкви щодо вакцинації наприкінці січня на засіданні ВРЦіРО. «Коротко цю позицію можна охарактеризувати трьома словами: перше – добровільність, друге, що дуже важливо, – це доступність, і третє – безпечність. Скорочено – ДДБ. Якщо вакцинація і всі супутні процеси в Україні відбуватимуться згідно з цим принципом, позиція Церкви буде, безумовно, сприятливою», – заповнив представник УГКЦ.

Крім того, керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ звернувся до учасників Всеукраїнського форуму «Україна 30. Коронавірус: виклики та відповіді» з нагадуванням, що вакцинація, про яку зараз так багато говориться, – це не панацея. «Вакцинація – це лише засіб боротьби з коронавірусною пандемією, хоч і дуже серйозний, проте все ж засіб. Не слід забувати про ті речі, яких потрібно дотримуватись для подолання пандемії: масковий режим, миття рук, дистанція. Сюди тепер додається і вакцинація, яка, однак, є лише кроком у боротьбі», – наголосив о. Олекса.

«Наступним кроком (мабуть, він буде вже останнім у відповіді на виклик, який перед нами стоїть) стане питання нових ліків і протоколів лікування», – зауважив о. Олекса, посилаючись на твердження міністра закордонних справ України.

Департамент інформації УГКЦ

Різдвяні богослуження за участі львівських архиєреїв

Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, і Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершили богослуження празника Різдва Господа нашого Ісуса Христа в Архикатедральному соборі святого Юра.

У навечір'я Різдва, 6 січня, Преосвященний владика Володимир очолив Царські часи, а відтак митрополит – Вечірню з Літургією святого Василя Великого.

Увечері владика Володимир звершив Велике Повечір'я з Литією та Утреню, а потім – Архиєрейську Божественну Літургію свята Різдва Христового.

7 січня митрополит Ігор очолив Архиєрейську Божественну Літургію у співслужінні з архиєреями РКЦ митрополитом Мечиславом та владикою Едвардом.

Усі богослужіння архиєреям співслужили сотрудники Архикатедрального собору, а співом супроводжували архиєрейський та молодіжний хори й співці ахикатедри.

Архиєрейські богослуження свята Богоявлення Господнього

Львівські архиєреї очолили богослуження празника Богоявлення Господнього в Архикатедральному соборі святого Юра.

У Навечір'я Богоявлення, 18 грудня, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, та духовенство Архикатедрального собору святого Юра звершили Великі (Царські) Часи та Вечірню з Літургією святого Василя Великого. Відтак відбувся Чин освячення води.

Увечері владика Володимир очолив Велике Повечір'я з Литією та Утреню з нагоди свята Богоявлення.

19 січня, у день свята, Митрополит Львівський у співслужінні сотрудників собору звершив Архиєрейську Божественну Літургію та Чин Великого освячення води.

30-ліття парафії святої Анни у Львові

31 січня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію святої Анни у Львові з нагоди тридцятиліття її заснування. Тут він звершив Архиєрейську Божественну Літургію, яку йому співслужили сотрудники парафії та численне запрошене духовенство.

По завершенні Літургії архиєрей вручив подячні грамоти пароху о. д-ру Романові Шафрану, жертводавцям, що долучилися до розбудови парафії, а також надав право носити жовтий хрест о. Володимирові Стецю, сотрудникові парафії святої Анни.

Митрополит освятив наріжний камінь на будівництво храму в Новояворівську

8 січня, в день свята Собору Пресвятої Богородиці, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав м. Новояворівськ. Тут він очолив Архиєрейську Божественну Літургію в храмі святих апостолів Петра і Павла.

У слові-проповіді владика Ігор розглянув подію втечі Пресвятої Родина до Єгипту невдовзі після народження Ісуса Христа, акцентуючи на великій довірі Пресвятої Богородиці та святого Йосифа до Господа, смиренному покладанні на волю Божу та покірному прийнятті нелегких життєвих обставин, в яких Творець сам провадив їх. Йосиф та Марія, попри численні небезпеки та виклики, вирушають туди, куди вказує їм іти Господь, чинячи те, що у їхніх силах, а в усьому іншому віддаючись Богові. «Роздумуючи про життя святої Родина, просімо Бога, щоби дарував нам внутрішню силу не падати духом в труднощах життя, а навпаки, з вдячністю до Бога приймати їх та, здаючись на Господню волю, виконати доручене нам діло». Також митрополит закликав з особливою повагою ставитися до кожного людського життя, зокрема, і до власного, яке слід берегти як великий Божий дар, дарований задля подальшого спасення душі. «Слід пам'ятати, що ми не вічні на землі. Господь прийшов із небес, щоб нас піднести на небеса й учинити вічно щасливими. Правдиве й повне щастя існує лиш у небі!» – наголосив проповідник.

Відтак духовенство та вірні вирушили процесійним походом до місця, де постане новий храм УГКЦ. Тут архиєрей звершив освячення хреста та наріжного каменя на оснування храму Різдва святого Івана Христителя.

Митрополит відвідав с. Страдч

24 січня парафію Успення Пресвятої Богородиці у с. Страдч відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Архиєрей очолив Божественну Літургію та виголосив науку.

Перед початком Літургії митрополит освятив настінні розписи парафіяльного храму, які велися протягом останніх років.

Після Божественної Літургії архиєрей нагородив медалями блаженного Володимира Прийми художників, які розписували храм, а саме – Ігоря Кістечка, Сергія Графінського, Ярослава Жмінку та Євгена Графінського. На завершення торжества родини Скобалів та Козаків привітали митрополита колядками та солодкими подарунками.

Також митрополит відвідав будівництво Дому паломника.

Зустріч спільноти «Матері у молитві»

17 січня у храмі Всіх святих українського народу у Львові відбулася зустріч спільноти «Матері у молитві» Львівської архієпархії.

Відвідав спільноту Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Він очолив молебень до Христа-Спасителя у співслужінні духовенства парафії, зокрема, пароху о. Володимира Ольшанецького, а також духівника спільноти о. Миколи Білецького.

Відтак членкині спільноти висловили щире подяку владіці за спільну молитву та благословення. Разом з вірними колядували співці парафії Всіх святих українського народу.

Митрополит Львівський очолив святкування 100-ліття з дня народження єпископа Івана Маргітича

6 лютого, з нагоди 100-річчя від дня народження владика Івана (Маргітича), у с. Боржавське Виноградівського деканату на Закарпатті відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Співслужили йому Преосвященний владика Ніл, Апостольський адміністратор Мукачівської греко-католицької єпархії, Преосвященний владика Василь, екзарх Харківський, численне місцеве та запрошене духовенство.

Під час проповіді владика Ігор пригадав присутнім основні моменти з історії життя владика Івана Маргітича. Наостанок проповіді митрополит закликав усіх вірників приступити з молитвами перед мощами «народного єпископа» особливо зараз, під час війни в Україні, просячи про його заступництво перед Господом.

Після Літургії архиєреї з духовенством відслужили панахиду у крипті Свято-Покровського храму за Слугу Божого Преосвященного владика Івана Маргітича.

Джерело: Фейсбук-сторінка «Греко-католицьке Закарпаття»

Медичні капелани провели молитовну зустріч з медпрацівниками Львівського онкологічного центру

3 лютого, з нагоди Всесвітнього дня боротьби з раком, який відзначається 4 лютого, у Львівському онкологічному Регіональному лікувально-діагностичному центрі відбулась спільна молитва з медичними працівниками лікарні. Провели молитву референт у справах душпастирства охорони здоров'я Львівської архієпархії УГКЦ о. Тарас Гадомський та капелан лікарні о. Роман Стефанів.

Лікарняний капелан звернувся до медиків з привітальним словом та запросив до спільної молитви.

Відтак о. Тарас в контексті Всесвітнього дня боротьби з раком зосередив увагу лікарів на важливості підтримки онкохворих людей на шляху до оздоровлення, або ж на шляху відходу до вічності; старання про те, щоб хвора людина мала можливість і доступ до сучасних методів лікування онкології. Також важливо бути поруч з хворими, а в обставинах лікарні найближчими є медперсонал, родина та медичний капелан.

Референт о. Тарас подякував адміністрації лікарні за добру й тривалу співпрацю з медичним капеланством Львівської архієпархії УГКЦ в особі капелана о. Романа Стефаніва та його помічників.

Також під час зборів медперсоналу генеральний директор лікарні Ковальчук Ігор Васильович наголосив на важливості превентивних заходів серед суспільства, щоб громадяни не хехтували власним здоров'ям, але періодично проходили обстеження у лікаря, що дає можливість виявити захворювання на ранніх стадіях і успішно лікувати особу.

Джерело: Facebook медичного капеланства Львівської архієпархії УГКЦ

Йорданське благословення в інфекційній лікарні

26 січня у Львівській обласній інфекційній клінічній лікарні відбулася подячна коляда та Йорданське благословення. Духovenство різних християнських конфесій, зокрема і Львівської архієпархії УГКЦ, зібралось, щоби подякувати медичному персоналу та усім працівникам лікарні за їх служіння і жертвність.

На спільну зустріч і подячну коляду прийшли священнослужителі, що самі перехворіли на COVID та видужали завдяки лікуванню у цій лікарні, або за допомогою медичного курування медиків з інфекційної лікарні.

Протопресвітери відвідали з колядою Митрополита Львівського

12 січня протопресвітери Львівської архієпархії з колядою завітали до Митрополичих палат на Святоюрській горі. Гостей приймали архиєреї – Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, та Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ.

Коляда протопресвітерів у Митрополита Львівського – добра традиція, що звершується щороку в різдвяний час.

Владика Володимир освятив нову поліклініку

21 січня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив освячення приміщення поліклініки комунальної 3-ї міської клінічної лікарні м. Львова. Архиєрей побажав медичному колективові благословенної та натхненної праці, а також вручив подячну грамоту завідувачу клінічного відділення Андрієві Гречуку.

У Домі милосердя св. Миколая започаткували проект для підлітків – Адаптаційний центр святого Йосифа

3 лютого Центр опіки сиріт Львівської архієпархії відкрив Адаптаційний центр святого Йосифа, метою якого є опіка та супровід підлітків у їх становленні як зрілої особи. Відкриття Адаптаційного центру в Домі милосердя відбуватиметься у кілька етапів:

- I етап – від 3-го лютого розпочинаються щотижневі курси для підлітків;
- II етап – у 2022 році відкриття колегіуму;
- III етап – супровід випускників колегіуму.

Опис I-го етапу: фахівці з різних сфер поділяться знаннями у форматі інтерактивних лекцій та практичних завдань. Протягом року підлітки матимуть можливість вивчати фінансову грамотність, практичну психологію, ціннісне виховання, отримують знання про успішне працевлаштування, статеве виховання, базову медицину та духовний супровід.

Основне завдання курсу – дати соціально-вразливим категоріям молоді знання, які будуть практичними у щоденному житті. Дисципліни цього проекту поки що не входять у шкільну програму української освіти, але вже є доступними для наших підлітків. Організатори сподіваються, що у майбутньому отриманий досвід допоможе підліткам розірвати замкнене коло сирітства через надання практичних порад для створення міцної сім'ї та допоможе соціально вразливим категоріям молоді зреалізувати себе у професійному напрямку.

Зустрічі будуть відбуватись щосереди о 19:00 у Домі милосердя на вул. Короленка, 7.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Блаженніший Святослав привітав владика Ігоря Ісиченка із 65-річчям

31 січня владика Василь Тучапець, екзарх Харківський, відвідав парафію святого Дмитрія, щоби привітати владика Ігоря Ісиченка із 65-річчям, яке архиєрей відзначив 28 січня. Владика Василь привітав ювіляра з днем народження та зачитав вітальний лист від Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава та Синоду Єпископів УГКЦ. «Святкування Вашого ювілею – це велика подія для всіх нас. У Вашій річниці – і жертвоне служіння Богові та ближнім, і невтомна діяльність для популяризації української мови та культури, і активна позиція щодо суспільних процесів», – йдеться у привітанні.

Владика Ігор подякував за вітальні слова та побажання, зазначивши, яким важливим є братній діалог з УГКЦ. «Дякую, що ми сьогодні зібралися разом; сподіваюся, що разом ми будемо і надалі», – мовив владика Ігор.

Пресслужба Харківського екзархату УГКЦ

У Стрийській єпархії організували духовно-психологічну віднову для батьків загиблих воїнів

Однією з ініціатив, спрямованих на допомогу постраждалим від війни на Сході України, у Стрийській єпархії є духовно-психологічна віднова. Цьогоріч, з 23 по 26 грудня, протягом чотирьох днів, у Патріаршому домі, що на Хуторівці (м. Львів), гостинно приймали вісімнадцятеро матерів та батьків загиблих воїнів АТО/ООС.

Як кажуть учасники заходу, такі зустрічі в сучасних умовах вимушеної ізоляції для них є вкрай необхідними та важливими, адже дають можливість перебувати в одній спільноті людям, яких об'єднують однакові переживання. Перебуваючи в атмосфері щирості та відкритості, почуваючись огорненими турботою, батьки змогли відновити свої душевні та фізичні сили.

Для добра учасників реабілітації працювала команда психологів – Марта Гладій та Мар'яна Бісик, фізичну реабілітацію провадила сестра Онуфрія Бачинська, ССНДМ, духовний супровід – о. Володимир Пігічин, о. Ярослав Микитчин та диякон Руслан Біхарський.

Духовно-психологічна віднова у стінах Патріаршого дому проходила з дотриманням всіх приписаних санітарних норм та вимог, за що організатори висловлюють особливу подяку гостинним господарям. А також дякують священикам і персоналу Патріаршого дому; о. Севаст'яну Дмитруху, засновнику музею митрополита Андрея Шептицького; настоятелю храму Святого Юра о. Роману Кравчику; директору-розпоряднику Львівського оперного театру імені Соломії Крушельницької пану Андрію Митрогану, гурту «Soft bend» та семінаристам Львівської духовної семінарії Святого Духа УГКЦ за концерт та молитовний супровід.

Втілити цей благодійний намір вдалося завдяки фінансовій підтримці о. Романа Пітули, настоятеля катедри та вірних храму Непорочного Зачаття Діви Марії м. Філадельфія, що є прикладом солідарності всіх українців з різних куточків світу.

«Дякуємо Богу, що нас зібрав та дав нам можливість взаємно обдаровувати одне одного любов'ю та відкривати для себе доброту Бога», – кажуть учасники духовно-психологічної віднови.

За матеріалами: Стрийська єпархія УГКЦ

Українці Кіпру тепер мають свого священика

З благословення Блаженнішого Святослава, Глави УГКЦ, настоятеля студитів о. Йони Максима та голови ПМВ владика Степана Суса, ієромонах Студійського уставу Василь Захарусь призначений опікуватися українцями греко-католиками на Кіпрі терміном на 2 роки. Відтепер українські громади, засновані у 2016 році, матимуть свого душпастиря.

Священик мешкатиме у Нікосії – одному із двох міст острова, де найбільше сконцентрована українська громада. Також багато українців мешкають у Лімасолі.

Ієромонах раніше неодноразово відвідував Кіпр на свята і надавав духовну опіку нашим вірним. Такі душпастирські візити о. Василь розпочав ще у 2014 році.

«Я неодноразово відвідував острів Кіпр на запрошення наших вірних і за дорученням ПМВ. Я розумію духовні потреби наших громад у цій країні і завжди інформував про них ПМВ. Наші люди там чекають і потребують свого душпастиря, але я не сподівався, що

таке служіння запропонують мені. Будучи свідомим тих потреб, я прийняв це доручення очолити наші громади на острові Кіпр», – поділився о. Василь.

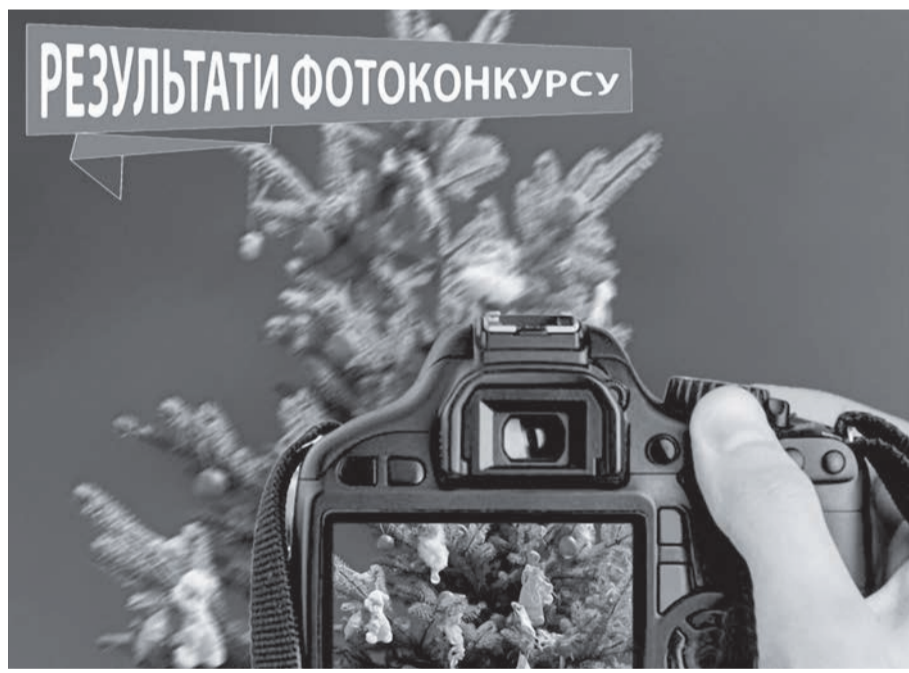
Священик розповів, що планує проводити богослужіння у Нікосії і Лімасолі у храмах, які готові надавати українцям мароніти.

Він також висловив бажання відвідати українців у Пафосі і на Північному Кіпрі, дізнатися про духовні потреби українців на острові і по можливості надавати всім необхідну душпастирську опіку.

Нагадаємо, у травні 2016 році на Кіпрі заснували першу громаду УГКЦ. Тодішній голова ПМВ владика Йосиф (Мілян) відслужив першу Літургію. Після цього на прохання голови ПМВ до новостворених на Кіпрі громад час від часу доїжджали священики і надавали душпастирську опіку вірним на Великдень, Різдво Христове та інші великі свята.

Пасторально-міграційний відділ

Оголошено результати фотоконкурсу «Різдвяне дерево крізь об'єктив віри» 2020-2021

Швидко промайнули різдвяно-новорічні свята. Вже й попрощалися із символом свят – зеленою красунею-ялинкою.

Не можна не звернути уваги на той факт, що чимало ялинок тепер не потрапить на смітник, оскільки люди з кожним роком стають більш свідомими і купують ялинки на свята не зрубані, а в горщиках.

Про це свідчить ініціатива Екобюро минулих років, коли люди мали змогу позичити собі ялинку в горщику на свята, і таких запитів було немало, а також конкурсант, які надсилали свої роботи з цілої України на щорічний фотоконкурс «Різдвяне дерево крізь об'єктив віри», який має за мету плекання відповідальності за навколишній світ та культуру святкування Різдва без знищення живої природи і покликаний допомогти побачити в живій природі Боже створіння.

Живі ялинки в горщику чи просто на власному подвір'ї, а навіть неподалік по сусідству чи в парку, прикрашені паперовими, дерев'яними, солом'яними іграшками та різноманітними смаколикami, якими можуть поласувати пташки, від учасників цьогорічного конкурсу є чудовим свідченням зародження нової культури відповідальності за навколишній світ і все Боже створіння – природу.

Бюро УГКЦ з питань екології щиро вітає переможців, якими стали:

- 1 місце: Мирослава Ольшевська – «Різдвяний Львів»
- 2 місце: Юлія Луцишин – «Жива ялинка – жива віра – живий Христос»
- 3 місце: Мартуся Неїжмак – «Ялинка-годівничка»

Інформаційна служба Бюро УГКЦ з питань екології

В оновленому храмі древнього Підгорянського монастиря встановили іконостас

7 лютого єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський УГКЦ Теодор Мартинюк освятив новий іконостас та звершив Архиєрейську Божественну Літургію в храмі Різдва святого Івана Христителя, відомого в краєзнавчій літературі як пам'ятка архітектури національного значення – Підгорянський монастир.

Письмові джерела свідчать, що монастир припинив своє функціонування наприкінці XVIII ст.: 1789 р. його скасувала австрійська влада. Монастирський будинок продали, а його вікове надбання розпорошилося по всіх усядах. Наприклад, іконостас опинився в парафіяльній церкві святого Михаїла в сусідній Могильниці, і в післявоєнні роки його спалили.

У 1993 році, вперше після закриття Підгорянського монастиря, у його стінах відправили Службу Божу; відтак розпочали відновлення. Напередодні нового 2021 року в оновленій церкві древнього монастиря встановили іконостас.

Новий іконостас церкви Різдва Івана Христителя створений на основі фотографії, яку віднайшов староста села. Майстри майже ідентично повторили ажурну різьбу колон і царських врат першого іконостаса.

З нагоди встановлення нового іконостаса в храмі відбулися святкові урочистості. Запрошене духовенство, отець-настоятель, молодь, дітвора та віряни зустріли владика Теодора на подвір'ї храму, запросивши очолити Божественну Святу Літургію. Увійшовши до святині, владика здійснив Чин освячення нового іконостаса, а тоді спільно з духовенством відправив богослужіння.

По завершенні відправи відбулася також посвята парафіян, які вступили в Архібратство Матері Божої Неустанної Помочі. На згадку про посвяту в Архібратство владика Теодор освятив медаліки, пам'ятні молитовники та вручив їх членам братства.

На завершення єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський УГКЦ Теодор подякував кожному, хто долучився до справи оздоблення святині, та поблагословив вірян і духовенство храму.

Департамент інформації УГКЦ

Франківська педагогиня Католицького ліцею перемогла на обласному етапі конкурсу «Учитель року – 2021»

Учителька української мови та літератури Католицького ліцею святого Василя Великого, кандидатка філологічних наук Оксана Гошовська стала

переможцем обласного етапу конкурсу «Учитель року – 2021». Про це інформує департамент освіти і науки.

Оксана Гошовська – авторка цікавих майстер-класів з медіаграмотності, філологиня-блогерка. Отримавши диплом з відзнакою в університеті імені Михайла Драгоманова, вона вступила до аспірантури та, працюючи в школі, успішно захистила дисертацію. Родзинкою її професійної діяльності стало використання різноманітних інтерактивних ігрових платформ у навчальному процесі та формуванні життєво необхідних компетентностей, готовності учнів до розвитку й самореалізації.

Найбільш ефективним, на думку вчительки, став проект «Філологині на карантині», на створення якого педагогиню надихнули її ж вихованці. Адже вчитель – це не просто носій інформації, а той, хто спонукає, надихає і крокує поруч з учнем, розуміючи потреби та уподобання покоління Z, яке почуватися більш комфортно у соцмережах.

Джерело: mi100.info

У Львові почала діяти Школа особистісного зростання для студентів та молоді

30 січня відбувся перший модуль Школи особистісного зростання для студентів та молоді у Львові. Тепер її проводитимуть щомісяця.

У цьому модулі волонтерка Центру студентського капеланства Марія Тракало провела студентів-експериментаторів крізь увесь спектр емоцій, від «а» до «я».

У зустрічі взяли участь п'ятнадцятеро студентів та двоє організаторів. Вони детально обговорили шість базових емоцій: страх, огиду, радість, інтерес, сум, гнів – та дві соціальні емоції: сором, провину. Відтак з'ясували, що стримування емоцій є втричі ресурсозатратнішим, ніж їх виявлення; крім того, їх пригнічення призводить до появи психосоматичних захворювань.

Під час групової роботи обговорювали те, як кожен проявляє власні емоції та чого найбільше боїться при їхньому виявленні, які має відчуття, коли хтось проявляє емоції. Учасники дійшли висновку, що не потрібно розкидатися словами «не хвилюйся, все буде добре», а часом достатньо просто мовчки бути поруч.

Викладачка Школи особистісного зростання Марія Тракало є керівницею Центру сімейної психотерапії О.Гальчинського, вивчає гештальт-психотерапію. Була учасницею молодіжних освітніх програм у Німеччині та Чехії. Вже більше чотирьох років є волонтеркою простору DoBo, серед яких упродовж двох років була керівником проекту «Молодіжна школа лідерства» для підлітків зі Східної України.

За матеріалами: kapelanstvo.info

У Харкові завершився Тиждень молінь за єдність між християнами

У Харкові пройшов Тиждень молінь за єдність між християнами. Екуменічні молитви відбувалися 21, 22 та 23 січня у храмах РКЦ, ВАЦ, євангелічно-лютеранської громади. Наостанок, 24 січня, екуменічний молебень було відслужено в катедральному соборі святого Миколая Чудотворця УГКЦ. Молитву очолили екзарх Харківський владика Василь Тучапець, владика Ігор Ісиченко і владика Павло (НЕЛЦУ) у співслужінні з духовенством різних конфесій.

У своєму слові владика Ігор звернув увагу на те, що Тиждень молінь за єдність християн дає можливість відчутти себе, чи є в нашому серці любов, а чи ми зосереджені на собі. «Слово Боже нас єднає. Сподіваюся, що ми і надалі будемо відчувати зв'язок, як подолання відчуженості і роз'єднаності», – сказав архиєрей.

На завершення молінь екзарх Харківський подякував преосвященним владикам, священникам різних громад, які впродовж цього тижня спільно молилися за єдність християн. Окремо владика Василь висловив подяку мирянам, які чисельно долучалися до екуменічних молінь. «Дякую вам, що ви відгукнулися і відчували у своєму серці, що ця спільна молитва є важливою. Усі ми маємо і надалі продовжувати з любов'ю ставитися один до одного і молитись за єдність між християнами», – додав екзарх Харківський.

Пресслужба Харківського екзархату УГКЦ

Папа про події в США: Насильство завжди автодеструктивне

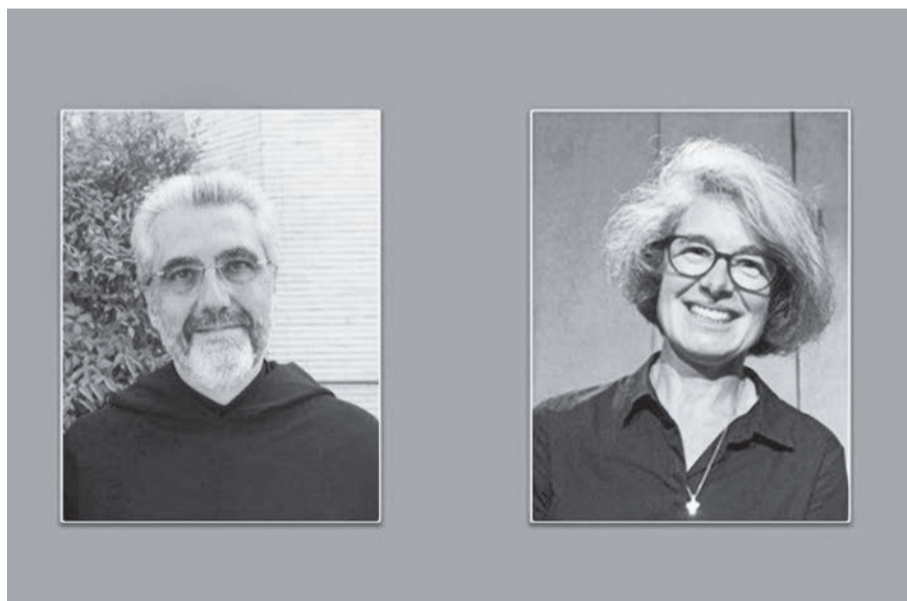

«Дорогі брати й сестри! Сповнене любові вітання скеровую до народу Сполучених Штатів Америки, пригломшенено нещодавнім штурмом Конгресу. Молюся за тих, які втратили життя: п'ятеро втратили його в цих трагічних подіях», – сказав Папа Франциск, промовляючи після проказування молитви «Ангел Господній» у неділю, 10 січня. Коментуючи події, що трапилися 6 січня у Вашингтоні, він підкреслив, що «насильство завжди є автодеструктивним», з ним «нічого не здобувається», але «багато втрачається».

«Закликаю державну владу та все населення підтримувати високе почуття відповідальності з метою втихомирити душі, підтримати національне примирення та захистити демократичні цінності, вкорінені в американському суспільстві», – сказав він, побажавши: «Нехай же Непорочнозачата Діва Марія, Покровителька Сполучених Штатів Америки, допоможе підтримувати живою культуру зустрічі та піклування як магістраль, що веде до будування разом спільного блага, з усіма, які проживають на цій землі».

«Vatican News»

Папа вперше призначив жінку заступником секретаря Синоду Єпископів

6 лютого у Ватикані повідомлено про те, що Папа Франциск призначив нових заступників секретаря Синоду Єпископів. Ними стали іспанський августинієць о. Луїс Марін де сан Мартін (на даний час – Генеральний асистент Ордену святого Августина, піднесений до гідності титулярного єпископа Суліани) та французька черниця с. Наталі Бекар зі Згромадження ксаверіанських сестер-місіонерок Христа, радниця Генерального секретаріату Синоду Єпископів.

Кардинал Маріо Грек, Генеральний секретар Синоду Єпископів, коментуючи призначення сестри Наталі – першої жінки на цій посаді, зауважив, що це допомагає «у конкретний спосіб нагадати про те, що на синодальній дорозі особливе місце має голос Божого люду, тож фундаментальне значення має пошук способів для сприяння ефективній участі всіх охрищених».

Мальгійський кардинал нагадав про те, що під час останніх синодальних зібрань у Ватикані численні отці підкреслювали необхідність того, щоби вся Церква замислилася над місцем і завданням жінок, а Папа Франциск неодноразово підкреслював важливість того, щоби жінок якомога більше залучати до процесів розпізнавання та прийняття рішень. Зокрема, останніми роками зростає кількість жінок, що брали участь у синодах як експерти та спостерігачі. «З призначенням сестри Наталі Бекар та її можливістю брати участь з правом голосу привідчинено двері. Побачимо далі, які кроки можна буде зробити», – сказав Генеральний секретар Синоду Єпископів.

За матеріалами «Vatican News»

20 душпастирських співробітників загинули насильницькою смертю у 2020 році

Наприкінці кожного року інформагентство «Fides», що діє при Конгрегації євангелізації народів, готує рапорт про «місіонерів», убитих протягом року. Таких станом на 30 грудня 2020 року, коли оприлюднено дані, нараховувалося 20: 8 священників, 1 чернець, 3 черниці, 2 семінаристи, 6 мирян. Але досі невідома доля єпископа, викраденого в Нігерії під час різдвяних свят. Загалом протягом перших 20 років нового тисячоліття насильницькою смертю загинуло 535 душпастирських співробітників, між якими – 5 єпископів.

Як і попередніми роками, чимало з душпастирів були вбиті під час пограбувань, часто скоєних у жорстокий спосіб, чи були викрадені або потрапили під обстріл чи інші акти насильства на місцях свого служіння.

Коли йдеться про розподіл континентами, то лідирує в цьому сумному переліку Америка, де були вбиті 5 священників та 3 мирян. Сім душпастирських співробітників загинули насильницькою смертю в Африці, між якими – священник, три черниці, семінарист і двоє мирян. Троє душпастирських співробітників були вбиті в Азії. Обидва європейські випадки зафіксовані в Італії, де 15 вересня від рук психічно неврвноваженого бездомного загинув о. Роберто Малдзезіні, який присвятив своє життя служінню маргіналізованим, а 5 грудня в пожежі, спричиненій умисним підпалом будинку заснованої ним спільноти для наркозалежних і віл-інфікованих – камілянин брат Леонардо Грассо.

У цьому 2020 році, позначеному пандемією коронавірусу, не можна забути й про сотні священників, богосвячених осіб, капеланів, а також і про єпископів, які заразилися та втратили життя, не припиняючи своє служіння, особливо несучи розраду хворим. В Європі, де від коронавірусу померли принаймні 400 священників, вони є другою (після лікарів) категорією загиблих внаслідок пандемії.

За матеріалами РІСУ

Португалія: заява єпископів з приводу декриміналізації евтаназії

29 січня 136 голосами «за», при 78 «проти» та 4 «утрималися», парламент Португалії затвердив законопроект, який декриміналізує асистовану смерть, тобто евтаназію, та асистоване самогубство. «Смуток та обурення»: такими є почуття місцевої єпископської конференції, яка в своїй заяві засуджує прийняття такого закону, особливо в час розпаду пандемії, «коли всі ми докладаємо зусилля, аби врятувати якомога більше життів, погоджуючись на безпрецедентні обмеження свободи та економічні втрати».

«Легалізація заповідання смерті в такому контексті є протиріччям, що відкидає уроки пандемії про безмірну цінність людського життя, яке вся громада загалом, а медпрацівники в особливий спосіб, стараються рятувати надлюдськими зусиллями», – пишуть ієрархи, додаючи, що прийнятий законопроект посягає на «принцип недоторканості людського життя, санкціонований нашим основним законом», а тому підкреслюють необхідність перегляду з боку конституційного правосуддя.

Португальська єпископська конференція наголошує на неприйнятності того, що евтаназія пропонується як «відповідь на хворобу та страждання», бо погодитися з таким підходом означало би відмовлятися від полегшення того ж страждання та передавати «помилкову ідею»: мовляв, «життя, позначене болем і стражданнями, не заслуговує на захист і перетворюється в тягар для себе, для оточуючих, для медичної служби та всього суспільства». З цього випливає заклик захищати життя, особливо коли йдеться про найслабше, зокрема, розвиваючи паліативну опіку, до якої досі не має доступу більшість португальців.

Тож засуджуючи законодавчу політику, що «загрожує гідності кожного людського життя», португальські єпископи вказують також на «безпрецедентний культурний занепад, позначений абсолютизацією автономії та самовизначення особи», що вимагає «енергійного реагування». «Сьогодні більше, ніж будь-коли, ми повинні зміцнити нашу постанову супроводити піклуванням і любов'ю всіх хворих, на всіх етапах їхнього земного життя та насамперед – на кінцевому етапі», – закликають єпископи.

«Vatican News»

Річниця створення сучасної держави-міста Ватикану

11 лютого 1929 року між Королівством Італією та Святим Престолом було підписано так звані Латеранські угоди, згідно з якими, на території міста Рим утворено суверенну державу-місто Ватикан – суб'єкт міжнародного права, завданням якого є забезпечувати Апостольській Столиці, як найвищій інституції Католицької Церкви, повну і видиму незалежність та незаперечну суверенність на міжнародному рівні.

Папська держава, яка називалася також Папською областю, була утворена ще у VIII столітті в центральній частині Апеннінського півострова і проіснувала до 1870 року, коли внаслідок об'єднувачих процесів в Італії утворилася сучасна Італійська держава, столицею якої став Рим. Ця обставина відкрила період напруження в стосунках між Святим Престолом та об'єднаним Італійським Королівством, відомий як «римське питання».

Починаючи від П'я Х, Папи відмовилися від претензій на відновлення Папської Держави, але водночас шукали способів для того, щоб мати гарантію незалежності Святого Престолу від Італії. З іншого боку, також Італія хотіла позбутися образу «переслідувачки Папи». І хоч була поширеною згода щодо необхідності державного утворення, підпорядкованого Папі, існували відмінності щодо способу й території.

Трактат про визнання незалежності та суверенності Святого Престолу, засновуючи державу-місто Ватикан, та конкордат, що врегулював стосунки між Церквою та урядом в Італії, були підписані 11 лютого 1929 року в Латеранському палаці. Свої підписи поставили кардинал П'єтро Гаспаррі, Державний секретар Його Святості, та Беніто Муссоліні, глава уряду Королівства Італії. Варто підкреслити, що угоди були підписані з державою, а не з визначеним політичним режимом. Згодом вони також увійшли до італійської конституції 1948 року, коли відбувся перехід від монархічного до республіканського устрою.

Папа знову став сувереном, хоч і на території площею половиною квадратного кілометра. Єпископ Риму вже не мав, як колись, значної світської влади, однак незалежність і суверенність на невеликій частині землі стала запорукою того, що він міг здійснювати свою вселенську духовну місію, не будучи залежним від жодної держави. День підписання угод є у Ватикані державним святом і вихідним днем.

«Vatican News»

Вісім років тому Папа Венедикт XVI оголосив про своє зречення

Трохи незвична ситуація виникла у Ватикані вісім років тому. На понеділок, 11 лютого 2013 року, незважаючи на те, що це вихідний день – річниця підписання Латеранських Угод – Папа Венедикт XVI скликав консисторію кардиналів для розгляду деяких канонізаційних процесів. Зібрані в Залі консисторій Апостольського палацу кардинали помоглися під проводом Святішого Отця Літургію годин, відбулися звичні у таких ситуаціях чинності. Але перед тим, як завершити церемонію, Папа почав зачитувати текст латинською мовою, зміст якого збагнули не відразу.

Світ облетіла шокуюча та несподівана новина – під час зустрічі з кардиналами Папа Венедикт XVI повідомив про своє зречення з Петрового служіння. Проминули сторіччя відтоді, коли востаннє перед тим відбулося зречення Папи, а тому для більшості людей мова йшла про щось незвичне. Але для тих, хто «зблизька» супроводжував Венедикта XVI, було зрозуміло, що над цим питанням він довго і молитовно роздумував, чинячи духовне розпізнавання. Його пояснення щодо цього кроку були

абсолютно адекватними й чіткими.

У цьому контексті багато хто запитував, яким чином відбуватиметься нечуване співжиття двох Пап, а сьогодні бачимо, що багато тодішніх побоювань виявилися перебільшенням. Це є нагадуванням про те, що папство – це служіння, а не влада. Якщо проблеми переживати у ключі влади, то зрозуміло, що двоє осіб можуть мати труднощі співжити разом. Але якщо це все переживати як служіння, тоді людина, яка закінчила своє служіння перед Богом і свідомо передає естафету цього служіння іншій, що також у душі служіння та в повноті свободи сумління здійснює це завдання, тоді жодних проблем не існує.

Прощаючись, Венедикт XVI підкреслив, що вестиме приховане життя, але продовжуватиме служити Церкві молитвою. З іншого боку, у цьому молитовному житті не бракує різних зустрічей, в тому числі й з наступником. Він здійснює звичайну діяльність для побожної похилої віком людини: тобто веде життя молитви, роздумів, читання, відповідає на листи, які отримує, проводить розмови та зустрічі. І хоч фізичні сили підупали, ті, які перебувають поруч з ним, свідчать про подальшу ясність ума.

Зречення Венедикта XVI набрало чинності через 17 днів після оголошення, в останній день лютого. Його понтифікат, що почався 19 квітня 2005 року, тривав неповні вісім років, тож період на спочинку вже виявився тривалішим, ніж служіння біля стерна Петрового човна.

«Vatican News»

Семінарія Згромадження Воплоченого Слова відзначила ювілей

27 січня був особливим для міжнародної семінарії Згромадження Воплоченого Слова, що в Італії. Цього дня семінаристи відзначали відразу два великі свята: день свого покровителя – святого Віталія, папи римського, та 20-й ювілей від заснування.

Підготовка до цього особливого святкування розпочалася задовго, ще два тижні перед святом. Особливим у цій підготовці було те, що її, можна сказати, проводили священики-випускники семінарії. Саме в такий спосіб щовечора семінаристи переглядали відео зі свідченнями отців, що колись сиділи за тими ж партами, а зараз є місіонерами Згромадження та здійснюють своє служіння в різних куточках світу. Вони ділилися власним досвідом із теперішніми семінарстами, свідчивши про важливість молитовного та спільного життя, любов до покликання та до семінарії, особливість співжиття у міжнародній спільноті, навчання та про багато інших формаційних аргументів.

А у сам день свята спершу відслужили Божественну Літургію, яка і є центром та, можна сказати, життям семінарійної спільноти. Її очолив провінційний настоятель Згромадження в Італії ієромонах Андрес Бонелльо, що протягом багатьох років був її ректором.

Після Служби Божої, під час святкового обіду, відбулася онлайн-зустріч семінарстів із її випускниками, які служать Христу по всьому світі, а саме: Україна, Росія, Таджикистан, Казахстан, Німеччина, Нідерланди, Єгипет, Італія, Іспанія, Франція, Албанія, Палестина, Ізраїль, Йорданія, США, Бразилія та ін.

Важливо також зауважити, що саме з цією семінарією тісно пов'язані більшість покликаних нашого Згромадження в Україні. Саме в цій семінарії в Італії відразу після закінчення новіціату, першого формаційного періоду в монашому житті, брати проходять семирічну формацію на шляху до священства. Також цікавим фактом є те, що першими її семінарстами від самих початків заснування у 2001 році були саме брати з України.

Довідка

Міжнародна семінарія Згромадження Воплоченого Слова була заснована в травні 2001 році у м. Сені (Італія). Згодом, у січні 2012 р., семінарію було перенесено до м. Монтефіасконе, недалеко від Риму, де вона є й досі.

На сьогодні в семінарії навчається 39 семінарстів, які походять з 21 країни світу та розмовляють 14 мовами. Зважаючи на такий колорит мов та культур, офіційною мовою семінарії є італійська. Є п'ятеро семінарстів Згромадження з України, за яких відповідає один український священик. Для них передбачена особлива програма формування у власному, українсько-візантійському обряді. До їх навчального плану додані окремі предмети, як от основи східної духовності, східна літургіка, історія Східних Церков (зокрема, й історія Церкви в Україні), церковнослов'янська мова, канонічне право Східних Церков та літургійний спів.

Двічі на тиждень в окремій каплиці Східних обрядів відправляються богослужіння українською мовою, а також протягом року організуються різні конференції й відправи богослужінь у східному обряді.

Департамент інформації УТКЦ

У Марійському духовному центрі «Заглина» провели розколяду

7 лютого в Марійському духовному центрі «Заглина» Сокальсько-Жовківської єпархії провели розколяду. Таке дійство вже стало традиційним для духовного центру і щороку збирає хорві колективи та виконавців, щоб колядками прославити новонародженого Спасителя й завершити цикл Різдвяних свят.

Із привітальним словом до присутніх звернувся владика Петро Лоза, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківський. Владика наголосив на важливості збереження традицій, передаванні їх від батьків до дітей. Архієрей зазначив, що для нас є важливим українське культурне багатство, яке тісно переплітається з християнським святом Різдва Христового.

У розколяді взяли участь колективи з різних парафій Рава-Руського деканату. По завершенні мистецького дійства всі присутні могли поласувати традиційними різдвяними пампушками та кутею і зігрітися гарячим узваром.

Сокальсько-Жовківська єпархія УТКЦ

«Найбільше щастя – це просто віддати Богу усе, що маєш» – катехитка Одеського екзархату УГКЦ

У 2014 році одеситка Олена Пенязева відкрила у своєму житті УГКЦ. Особливу зустріч із Богом у молитві вона пережила у Гарнізонному храмі св. апостолів Петра і Павла у Львові. Після цього духовного досвіду, як зізнається Олена, «Ісус став центром життя та служіння». Особисте навернення пережив чоловік Олени, її донька. Відтоді пані Олена постійно розвивалася на цьому шляху, навчалася в Українському католицькому університеті, а сьогодні є заступницею голови Катехитичної комісії Одеського екзархату, адміністратором офіційної сторінки Катедрального храму УГКЦ в Одесі. Чому в один момент життя докорінно змінилося? Як навчитися віддавати кожен свій день у руки Божі і мати відвагу відкрито визнавати християнську віру, якщо поруч не так багато однодумців? Про це та інші пані Олена розповіла в інтерв'ю інтернет-порталу «Духовна велич Львова», яке пропонуємо Вашій увазі.

– Пані Олено, як Ви відкрили УГКЦ у своєму житті?

– Мої батьки є православними. До 2014 року я була мирячкою Московського патріархату, але неактивною. До церкви ходила дуже рідко, бо не знаходила там духовного комфорту. Не досвідчувала того Джерела, не було катехизації. Але я відвідувала різні лекції, слухала проповіді, наприклад, диякона Андрія Кураєва. У мене був духовний пошук. З дитинства молилася кожен день, – це була молитва «Отче наш», робила іспит сумління. Але оскільки не було катехизації, то не було і розуміння необхідності Таїнств, важливості спільноти, відчуття еклезіологічного виміру Церкви. Ми проходили в університеті курс «Історія релігії», і мене дуже зачепив розділ про християнство. Наша викладачка цитувала Святе Письмо. Мене дуже зачепило, що люди цитують Святе Письмо сучасною мовою і з великою любов'ю, я відчула це.

У 2014 році, на хвилі патріотизму, я вперше почула про УГКЦ. Дуже-дуже поверхово, просто про те, що вони десь існують. Але коли одного разу зайшла у Львові в Гарнізонний храм св. апостолів Петра і Павла, то відбулася дуже потужна внутрішня зустріч з Богом у молитві. Я відчула духовну перемену. Такий стан... Спочатку дуже схожий на якусь анестезію чи на вихід із анестезії. Коли я вийшла із сакральної споруди, то зрозуміла, що відтепер я – греко-католик. Повернувшись до Одеси, я почала дивитися різні відео, щоб довідатися більше про історію УГКЦ. І тоді я вже була у курсі про псевдособор, переглядала документи Церкви. Але не було звички ходити до храму. Тому це був

дуже довгий шлях до того, як я вперше пішла на Літургію.

Церква дуже близько від мого дому, буквально 10 хвилин. Але я навіть не знала, що це храм УГКЦ. Бо раніше я була настільки впевнена, що я православна, що навіть не цікавилася іншими конфесіями. Коли я вперше прийшла до греко-католицького храму в Одесі, то мені дуже сподобалося, як отець мене прийняв, спільнота. Втім, все одно я кілька місяців ще не могла зібратися прийти до храму на Літургію. Коли ми нарешті родинно прийшли на богослужіння, його справді пережили, то з того часу, можна сказати, ми повністю інтегрувалися в церковну спільноту і відтоді вже не пропускали жодної Літургії.

– Як Ваша сім'я поставилася до такого рішення?

– Вони були шоковані. Мама розцінила це як дивацтво. Бо мама себе відносить наразі до ПЦУ. А з татом були великі конфлікти – він належить до Московського патріархату і дуже важко це пережив. Декілька років він дуже сильно страждав. Але мій чоловік мене підтримав. Хоча раніше він вважав себе агностиком; він був охрищений у дитинстві, але на той момент ще не зустрівся з Богом. А сьогодні він дуже багато допомагає на парафії отцям. Аж ось у тата відбулася зустріч із владикою Михаїлом (Бубнієм) і це кардинальним чином змінило його настрій та сприйняття. Я сподіваюся, що це стане початком чогось нового.

– А особисто для Вас не було важко морально перейти до іншої конфесії? Були сумніви?

– Я пам'ятаю, що це був такий дуже різкий крок. Це просто як перейти якусь одну межу. Я стала досить ревним неофітом. Я прочитала історію Церкви, її сприйняла. Я повністю прийняла культурний, історичний, духовний релігійний контекст УГКЦ. Можливо, це риса мого характеру: захопитися і віддатися повністю чомусь. Але я думаю, що це Господь так подіяв у моєму житті. Коли я зараз трохи відійшла від стану неофіта і можу озирнутися назад, то бачу, що це було щось з елементами надприродного впливу. Тому що просто в одну мить вибухнула «культурна капсула» і змінилося все. Я дуже щиро прийняла УГКЦ такою, як ВОНА є. І в цьому контексті я готова рухатися далі з усім насліддям нашої Церкви.

– Що конкретно Ви знайшли в УГКЦ? Спільноту, що ще?

– Мені здається, що це був 2015 рік. Минуло відтоді приблизно 5 років. Чесно кажучи, перше, що я зустріла у Гарнізонному храмі, – це елемент надприродний. По-друге, у мене дуже загострене відчуття справедливості, і коли я вивчила історію УГКЦ, то зрозуміла, що у цій трагічній історії є Правда. Мені дуже сподобалася постать митрополита Андрея Шептицького, Йосифа Сліпого. Я побачила, що якщо такі люди були ієрархами цієї Церкви і вони залишили таке насліддя, то я можу довіряти цій інституції. А коли я прийшла у катедру до реальних людей сучасності, греко-католиків, то мене вразило їхнє ставлення до парафіян. Це посмішка, це щирість, людські стосунки. Відчуття спільнотності. Мені дуже подобалося, як поводяться парафіяни під час Літургії, що вони активно моляться упродовж богослужіння: від початку до кінця. Не просто ходять. У духовному житті я знайшла правдивість, змогу розвиватися далі на

цьому шляху.

Також мене вразив Різдва́ний вертеп. Це для мене був такий арт-хаус, авангард. УГКЦ – це був новий континент, який я відкрила для себе.

– І Ви активно влилися у соціальне служіння, а потім – катехитичне. Розкажіть про це.

– Перше – це було привітання зі святом Миколая дітей загиблих учасників ООС. У мене було таке прагнення – охопити святковими подарунками всіх дітей загиблих воїнів в Одеській області. Я підійшла до отця з цією ідеєю, і він сказав: «Добре, робимо». Упродовж декількох років нам вдавалося робити подарунок для кожної дитини загиблих учасників ООС в Одеській області. І кожен подарунок, який діти отримували, був суто індивідуальним. Це було емоційно дуже складно, бо були такі діти, які народилися того ж року, коли на війні загинув їхній батько.

Соціальне служіння – це бути руками Церкви, руками Бога. Згодом я пішла вчитися в Український католицький університет, хоча у мене не було мети стати катехитом. На другій сесії мені пан Назар Дуда сказав, що можна вже просити отців, щоб вони дозволяли на парафіях займатися катехитичним служінням.

– А коли Ви починали катехизувати, було складно?

– Для мене це взагалі неймовірна історія. В УКУ нам дали завдання визначитися з темою дипломної роботи. Але мені хотілося, щоб ця робота мала і практичне застосування. Я почала молитися до Святого Духа, щоб Він підказав мені тему, яка була б корисною Церкві. Певний час тема «не приходила», але потім все ж «прийшла» – це була практична тема конкретно під наш досвід і завдання, враховуючи документи Церкви. Звісно, що я звернулася до екзарха Одеського владика Михаїла, бо ця тема стосувалася діяльності екзархату. Так владика Михаїл побачив мої напрацювання. Але коли я повернулася в УКУ на черговий модуль, нам повідомили, що дипломні роботи для нас скасували.

Зрештою, владика Михаїл запропонував мені працювати у Катехитичній комісії. У цьому я бачу руку Господню, бо я молилася, щоб від моєї роботи була практична користь.

– Як відбувається Ваше духовне життя у родині?

– Мій чоловік повністю поділяє мої релігійні почуття. Він став активним парафіянином, і для мене це дуже важливо. І навіть коли я їжджу до УКУ на сесію, то мій чоловік вдома повністю тримає на собі господарство. Він дуже щиро ставиться до Української Греко-Католицької Церкви. Ісус став центром нашого життя і служіння. Раніше, коли ми не були воцерковленими людьми, то для нас дуже важливою була загальнолюдська етика, але тепер ми прийняли її у контексті християнської етики. Перш за все, ми долучаємося до Божественної Літургії. Мій чоловік дуже глибоко переживає Літургію і молитву. Мій чоловік – великий лицар Колумба Одеської Ради Лицарів і багато займається справами милосердя в цьому осередку. Кожен день ми читаємо всією родиною Святе Письмо, молимося, обговорюємо багато релігійних тем. Це в родині стало нормально, що моя 9-річна донечка вже може отримувати місію на катехитичне служіння. Хоча я жартую, звісно.

– Зараз можна спостерігати таку тенденцію, коли все частіше лунає фраза «вірити – це не модно». Ви, натомість, спростовуєте цю тезу, адже Ви з чоловіком – сучасні молоді люди, які відкрили для себе світ віри. Що думаєте про це?

– Довкола нас немає жодної віруючої родини, тим паче католицької, греко-католицької. По суті, мій фрікі. А оскільки ми не мали за спиною християнської катехитичної бази, то відразу почали сильний катехизаційний шлях: читали лекції, Святе Письмо з коментарями. Але ми отримали і потужний духовний досвід. Ми відчули дію Бога у нашому житті. Через це ми вважаємо, що якраз ми більш сучасні, аніж ті люди, що не вірять і відкидають релігійне життя.

– Вам комфортно у цьому бути трішки іншими?

– У 2014-2015 роках була частина інтелектуальних одеситів, які прийшли до УГКЦ. Зараз цей потік людей трохи зменшився. Але тут справа не в кількості, а в якості. Людина має жити вірою дуже глибоко, щоб відчувати це духом, душею і тілом, відчувати це «шкірою». Думаю, що у нас через Божу благодать з'явилася ця сміливість. Я не соромлюся виявляти релігійність, молитися перед їжею. Я бачу у цьому шанс промовити, показати, що можна бути сучасною людиною і вірити, проголосити, що життя у Церкві існує, що воно прекрасне і насичує духовно.

– Ви поєднуєте катехитичне служіння зі світською роботою?

– На жаль, зараз маю все менше часу на дизайн інтер'єрів, яким займалася раніше. Поєднувати важко у тому сенсі, що коли я потрапляю на об'єкт, то потрапляю в інший матеріальний вимір. Це дуже часто дуже гарні інтер'єри, бюджети немалі. Дуже гарний естетичний вимір. І коли ти від того виходиш, то є момент адаптації, коли потрібно шукати особливий внутрішній механізм звернення до Бога. Це теж дуже гарно, це захоплює, надихає. Але потім, коли приходиш додому, треба всіма силами сконцентруватися на духовному світі.

– Що б Ви порадили нашим читачам, які бояться прийти до храму, бо думають, що їх там не сприймуть?

– Думаю, що варто почати із відвертого звернення до Бога, бо без Нього нічого людина в релігійних практиках не знайде. І, звісно, зробити цей крок – прийти до храму, усвідомлюючи, що це місце зустрічі з Живим Богом. Найбільше щастя – це просто віддати Богу все, що маєш. Просто відкритися. Дуже важливий цей особистий діалог з Богом. Не так, що я, мовляв, подивлюся, чи подобається мені християнство, що я хочу взяти для себе. Це так не працює. Потрібна повна довіра.

Коли я прокидаюся вранці, то завжди кажу: «Господи, я віддаю цей день Тобі теж. Кожен день свого життя, до останньої хвилини віддаю Тобі. Мої уста, мої руки, мій розум – користуйся». Це дуже просто насправді. Коли людина усвідомить, що їй і так нічого не належить, а все від Бога, це означає прийняти свою природу. Жодна хвилина нашого життя не є у наших руках. Просто віддати Йому те, що Йому і належить. У цьому моменті є солодкість покори. Можна спробувати, а через 5 років озирнутися назад і здивуватися.

**Розмовляла Оксана Бабенко,
«Духовна велич Львова»**

У Львові Центр підтримки дітей та сімей «Рідні» очолила монахиня

Адаптація, соціалізація, а за потреби – тимчасове влаштування з медичною допомогою: у Львові, на вул. Зелений, 204б, почав роботу Центр соціальної підтримки для дітей та сімей «Рідні» – простір, де всі, хто перебуває у складних життєвих обставинах, зможуть відчувати безпеку, комфорт і сімейний затишок.

Як розповіла сайту Твоemisto.tv директорка Соціального центру підтримки дітей та сімей «Рідні» сестра Юлія Фляк, яка є черницею та впродовж тридцяти років свого служіння працює в соціальній сфері. За її словами, Центр у Львові справді унікальний та поки що єдиний у всьому регіоні. В Україні є лише один аналог – Соціальний центр для дітей та сімей у Дніпрі.

Головна особливість львівського Центру в тому, що діти, які опинилися у складних сімейних обставинах, зможуть не лише навчатися та отримувати психологічну допомогу, а й тимчасово мешкати тут.

Центр соціальної підтримки для дітей та сімей «Рідні» передбачає два відділення. Перше – «Термінове влаштування дітей». Воно призначене для тимчасового проживання та соціального захисту дітей, які залишилися без батьківського піклування, сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, а також дітей, які перебувають у складних життєвих обставинах. Друге відділення – «Служба підтримки сім'ї» – є денним. Отримати там допомогу зможуть вищезазначені категорії, а також прийомні сім'ї та усиновлювачі. «Служба підтримки сім'ї», до речі, уже запрацювала.

Міська рада створила Центр соціальної підтримки дітей та сімей у Львові завдяки співпраці з благодійним фондом «Рідні». Функціонує Центр за кошти з бюджету міста, а благодійний фонд «Рідні» передав укомплектоване приміщення з ремонтом та обладнанням, а також надав консультаційну, організаційну та правову підтримку і надалі підтримуватиме Центр. Також благодійний фонд забезпечуватиме навчання для персоналу Центру «Рідні». При Центрі діятиме філія фонду, представники якої працюватимуть з дітьми, проводитимуть навчальні заняття.

«Служба підтримки сім'ї» запрацювала 9 лютого. Поки що відвідувачів небагато, працюють у тестовому режимі. Серед основних послуг, які надаватимуть у відділенні, – консультація психолога, дефектолога, логопеда. Діятиме тут дошкілля, а також поза-шкілля – дітям проводитимуть уроки англійської мови, математики, мистецтва. Крім того, тут будуть профорієнтаційні групи, групи індивідуального особистого розвитку, тематичні зустрічі з відомими людьми, які досягнули успіху тощо.

«Діятимемо залежно від запитів. Якщо дитину скеровує Служба у справах дітей або Міський центр соціальних служб і вони вказують, що дитина потребує послуг певного спеціаліста, то вона отримує відповідну допомогу. Якщо в процесі цієї співпраці з'ясується, що існує ще багато супутніх речей, – наприклад, підліток тікає з дому, батьки мають залежність від алкоголю чи наркотиків, а ситуація вдома напружена, – допомогу зможе отримати й інша – психолога, фахівця з узаалежнень», – каже сестра Юлія.

Департамент інформації УТКЦ

Чим сповідь не є?

Іноді легше пояснити явище, сказавши, чим воно не є. Пропонуємо почитати зауваги отця-єзуїта Роберта Вавера про те, як добре висповідатись і чим добра сповідь не є.

Таїнство покаяння та примирення – це зустріч з люблячим Богом, який прощає нам наші гріхи. Це зцілення душі. Не має значення, наскільки поганим є те, у чому ми хочемо зізнатися, або як довго ми не сповідалися.

Йдучи до сповіді, ми не повинні боятися, що Бог не простить нам найважчих гріхів, що ми цього не заслуговуємо. Наш Батько хоче, щоб ми оцінили свої вчинки, думки та бездіяльність перед Ним, а потім прийняли Його милосердне прощення. Сповідь не має на меті розповісти Богові, що ми зробили неправильно. Він вже знає. Під час сповіді ми можемо сказати, що нам шкода, і дізнатися, що, незважаючи на наші гріхи, Він хоче бути з нами.

Не сповідаймося з чужих гріхів, – хіба що ми до них причетні.

Не сповідаємося зі спокус, поганих і нечистих думок, ідей, спогадів, емоцій – якщо ми не піддалися спокусам. Так само і з неухважності на молитві чи Літургії не сповідаємося.

Не сповідаємося зі снів.

На сповіді не розповідаємо про добрі вчинки чи загалом про те, на-

скільки добрими людьми ми є.

Якщо у нас складна життєва ситуація, не слід шукати розради та професійної поради у сповідника. Краще звернутись до людей, які нас добре знають, або до фахівців.

Для сповіді потрібен священник. Однак він тут не головний герой. Природний сором за наші гріхи та слабкості не повинен викликати страху. Нехай сором буде частиною покаяння за наші гріхи.

хитромудрих фраз, або непомітно перераховуючи його. Навпаки! Варто зазначити: «Це моя найбільша проблема», або «За цей гріх мені найбільше соромно».

Також не кажімо: «Можливо, я був нетерплячий», «Можливо, я когось скривдив». Для цього потрібно глибше перевірити совість. Або я насправді був нетерплячий у конкретній ситуації, або необережно згадую про цей гріх, «про всяк випадок».

Іспит совісті слід проводити перед сповіддю, а не під час. Однак не біймося запитувати сповідника про незрозумілі нам справи. Не недооцінюймо сумніви.

Не сповідаємося з «гріхів покоління», оскільки єдиним гріхом, що передається з покоління в покоління, є первородний гріх, який зникає в момент хрещення. Також не визнаємо гріхів, які ми вже визнали на сповіді і які були прощені.

Свята Сповідь – це не стирання негативних спогадів, це не гумка, щоби стерти написане олівцем. Наслідки визнаних нами гріхів можуть залишитися на все життя. Тому слід дбати про покуту та компенсацію, а не щоразу сповідатися з тих гріхів.

Церква отримала силу прощати всі гріхи, скоєні людиною.

Адаптація Тетяни Трачук, «Дивенсвіт»

Унікаймо загальних виразів, на кшталт «Я згрішив проти 1-ї, 4-ї та 9-ї заповідей», або «Я визнаю свій гріх ліні та гніву». Називаймо гріх його іменем. Описуймо конкретні ситуації, в яких ми провинились – особливо коли йдеться про тяжкий гріх. Однак не варто вдаватися до надто детальних описів.

На сповіді не варто намагатись «приховувати» гріх, якого ми найбільше соромимось, за допомогою

У Києві відбувся щорічний різдвяний захід «Просфора з Патріархом»

У суботу, 30 січня, відбувся традиційний щорічний різдвяний захід «Просфора з Патріархом». Цього року через обставини, пов'язані з пандемією коронавірусу, коляда відбувалася у студії «Живого телебачення» у форматі онлайн. Ведучою заходу була заслужена артистка України Ірма Вітовська-Ванца.

Розпочалася цьогорічна «Просфора з Патріархом» колядою «Добрий вечір тобі» у виконанні Національного хору імені Григорія Верьовки. Відтак з вітальним батьківським словом та благословенням виступив Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ.

Звертаючись до присутніх, Патріарх зауважив, що цьогорічна «Просфора» є особливою, оскільки відбувається онлайн. «Пропри все, ця «Просфора» дає нам інші можливості. Виклики, що ми маємо, дають нам можливості побачити та навчитися чогось нового. Минулими роками на «Просфору» до мене приїздили колядники, різні колективи, запрошені гості, наші владика. Сьогоднішня онлайн-можливість мені дає змогу прийти з колядою до запрошених, у тому місці, де вони перебувають, до різних куточків України, до різних куточків світу».

Патріарх зазначив, що змістом цієї «Просфори» є нагода ділитися. «Це нагода ділитися радістю свята Різдва Христового, радістю присутності живого вочлеченого Бога між нами. Ми колядуємо і несемо цю радість від домівки до домівки. Сумного хочемо розвеселити, тому, хто втратив світло в житті, хочемо принести світло, кому холодно, того хочемо зігріти. У цьому й полягає сенс різдвяної «Просфори», – наголосив Глава УГКЦ.

Ведучи далі, Блаженніший Святослав розповів, що ця «Просфора» також дає можливість доторкнутися до серця нашої Церкви – Патріаршого собору Воскресіння Христового в Києві. «Сьогоднішню коляду ми розпочали саме з Патріаршого собору. В умовах пандемії цей собор набув якогось особливого виміру. Коли діти нашої Церкви не мали можливості бути фізично присутніми на богослужінні у рідному храмі, вони молилися разом з нами, еднаючись наживо в Божественних Літургіях з Патріаршого собору. Цього року ми вперше у форматі онлайн з Патріаршого собору на цілий світ освячували паски. Сьогодні з собору благословлятимемо і різдвяну просфору. Нею будемо ділитися з усією Україною і світом».

Відтак Глава Церкви висловив слова вдячності всім учасникам цього різдвяного дійства. «Дякую, що дали можливість сьогодні прийти до вас з колядою. Дякуємо Господу Богу, що Він народився як маленьке Дитятко, став людиною та розділив з нами людську долю, а сьогодні дає можливість нам у такий символічний спосіб поблагословити цю просфору, цей хліб як знак Його присутності між нами».

Далі Патріарх поблагословив приготовану просфору. Прозвучала коляда у виконанні Заслуженого прикарпатського ансамблю пісні і танцю України «Верховина». По її завершенні ведуча заходу Ірма Вітовська-Ванца зауважила, що сьогодні разом з Києвом колядує славний Львів: «Саме Львів став осідком нашої Церкви на зорі її відновлення. Саме зі Львова, коли Церква змужніла, мов птаха, випрямивши крила, полетіла до своїх витоків і сплела собі гніздечко на Київських горах і звела величний собор як символ єдності того, звідки вийшла, і того, куди прийшла. До нашої «Просфори» з щирими привітаннями долучається вся Львівська митрополія в особі архієпископа Ігоря Возняка». Відтак ведуча запросила із вітальним словом митрополита Львівського.

«Кожного року Блаженніший Святослав, як старанний батько, збирає всіх на спільну «Просфору». Це означає також і єдність нашої Церкви, повагу до народу та старанність Блаженнішого Патріарха. Хай Господь Бог всіх благословить, дає сили духу, добре здоров'я, усунення всякого страху, щоби ми всі могли зібратися на цю святу «Просфору», – побажав владика.

Опісля прозвучали коляди у виконанні Національного хору імені Г.Верьовки.

Далі Ірма Вітовська запросила до слова владика Йосифа Міляна, єпископа-помічника Київської архієпархії: «Разом з нами в студії є владика Йосиф Мілян, який чував над довершенням будови собору і далі дбає над внутрішніми оздоблювальними роботами цього храму. Передаючи вам слово, хочу попросити про одну презентацію, яку ви дуже оригінально робили на попередніх «Просфорах» – розповісти про спеціальний лот від Блаженнішого Святослава».

Відтак владика Йосиф провів інтригуючу презентацію цьогорічного лоту від Блаженнішого Святослава. При цьому архиєрей зауважив, що поява цієї речі у світі датується приблизно 9000 років до Різдва Христового. «У Біблії про цю річ є згадка 450 разів. У світі зберігся екземпляр такої речі, що датується 325 роком нашої ери. Найбільший розмір такої речі становить 1,8 метра, а вага – понад 580 кг. У світі цього лоту є 290 екземплярів, а при спогляданні на це людина згадує про здоров'я. Деякі народи складають про нього легенди та пісні», – заінтригував протосинкел Київської архієпархії.

Пізніше знову лунали коляди, а по їх завершенні зі словом до присутніх звернувся архієпископ Василь Семенюк, митрополит Тернопільсько-Зборівський: «Сьогодні хочу єднатися як з усією нашою спільнотою в Україні і на поселеннях, щоб спільно заспівати гімн надії: «З нами Бог. Розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами Бог». Ваше Блаженство, прийміть щирі вітання від сотень тисяч паломників, об'єднаних навколо малої базилики Зарваницької Божої Матері. Нехай тепло їхніх сердець сьогодні зігріє наш Патріарший собор у Києві – місце, де б'ється серце цілої нашої Церкви».

Далі прозвучала гучна коляда у виконанні Національної капели бандуристів імені Георгія Майбороди. По завершенні ведуча запросила до слова чергового гостя: «Сьогодні з нами разом колядує земля, де колорит лемків, тиха мудрість бойків та емоційність гуцулів виткали незглибиме панно духовної культури. Запрошуємо з привітальним словом і колядою митрополита Івано-Франківського Володимира Війтишина».

У своєму слові архиєрей зазначив: «Івано-Франківська митрополія, владика, священники, наше монашество і вірні бойки, гуцули, буковинці, єднаємося в цьому святі з Патріархом. Нехай всемілостивий Господь благословляє всіх вас! Нещодавно в нас відбулася «Коляда на Майзлях» – великий фестиваль, у якому єдналися колядники з різних країн світу, а сьогодні ми єднаємося з Блаженнішим Святославом та Патріаршим собором у цьому святі. Прийміть наші привітання!» – побажав архієпископ і митрополит Івано-Франківський та разом із семінаристами Івано-Франківської духовної семінарії презентував щедрівку «Щедрик».

Після цього знову прозвучали коляди і відбувся зворотний відлік до закінчення інтерактивного лоту. Опісля було оголошено переможця, яким став адвокат Олег Яким'як. Йому було також надано можливість звернутися до присутніх із вітальним словом. «Дякую за можливість долучення до «Просфори з Патріархом». Цей формат нинішнього заходу досить несподіваний і незвичний. Дуже приємно, що пандемія не змінила ваших планів провести цю «Просфору». Адже це чудова можливість зібрати прихильників нашої Церкви, вірян та людей доброї волі. Дякую Богові за можливість робити свій внесок у спільну справу», – наголосив переможець аукціону.

Зі словами привітань до присутніх також звернулися керівники відомих національних колективів України. Зокрема, Юрій Курач, керівник Національної заслуженої капели бандуристів України імені Г.Майбороди, побажав: «Шановні українці, шановні віруючі, друзі! Від імені Національної заслуженої капели бандуристів України імені Г.Майбороди дозволяю привітати вас зі спільною «Просфорою з Патріархом», яку ми відзначаємо. Бажаю вам здоров'я, єдності, дружби, любові! Хай цей рік буде щасливіший, подарує спільні дні з нашими родинами, друзями, віруючими. Церква завжди була об'єднавчою силою в державобудуванні, у збереженні української мови, культури, українського історичного здобутку, який Україна має впродовж тисячоліть. Віримо в те, що Господь Бог благословить нас на цей рік!»

Керівник Національного українського народного хору імені Г.Верьовки Зеновій Корінець побажав таке: «Дорогі українці, від імені Національного українського народного хору імені Г.Верьовки щиросердечно вітаю вас з Різдвяними святами! Нехай новонароджений Ісус принесе в наші домівки, в нашу країну, мир і Божу благодать. Бажаю кожному більше любові. Завжди пам'ятаймо, що любити один одного – це найважливіший момент, особливо в життєвих потребах. Тому віддаваймо в ці Різдвяні свята багато любові нашим ближнім. Вітаю вас зі святами!»

На завершення заходу Блаженніший Святослав ще раз висловив усім вдячність за присутність на цьогорічній «Просфорі»: «Для мене це завжди гарна нагода особисто привітати з Різдва Христовим тих, хто прийняв запрошення і прийшов на цю подію. На Різдво ми завжди колядуємо і віншуємо, зичимо всякого добра. Слово побажання є дуже важливим моментом, адже у Святому Писанні слово – це не просто якийсь звук, слово – це сила. Тому, коли ми благословляємо, ми передаємо силу, яка будує, зцілює, вносить життя в тому світі, у якому живемо. Саме тому дуже важливо казати добрі слова одне одному, благословляти», – наголосив Патріарх.

«Сьогодні в такий віртуальний спосіб складаю різдвяні вітання та побажання особливо тим, які присутні на цій події. Насамперед бажаю здоров'я, бо це особливий час, коли здоров'я має перемогти будь-яку хворобу. Нехай всілякі лиха вас оминають! Хай всяка хвороба минає вашу домівку! Будьте здорові! Будьте Богом благословенні! Нехай всі ваші добрі задуми, наміри та плани з Божою поміччю здійсняться! Хай Господь Бог благословить ваші родини, ваших дітей, ваших рідних, близьких! Хай Господь винагородить сторицею ваші пожертви, які ви склали в час цієї «Просфори» на завершення та оздоблення нашого Патріаршого собору. Нехай Божий мир, Боже світло та Божою радістю назавжди замешкає у вашій душі, вашій домівці та родині».

«Символ віри»: значення і походження

У 33-му випуску відеопроєкту «Блаженніший Святослав: доступно про важливе» Глава УТКЦ розпочав серію роздумів над «Символом віри». Зокрема, пояснив значення і походження нікейсько-царгородського «Символу віри», який ми урочисто співаємо під час Божественної Літургії і називаємо молитвою «Вірую». Нижче пропонуємо текстову версію катехизи.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі в Христі брати і сестри! У попередніх роздумах ми зосередилися на двох найважливіших істинах християнської віри, які позначають нас як християн. Це віра в одного Бога в трьох Особах і віра в низходження, вочленення Ісуса Христа і те, що Син Божий, друга Особа Пресвятої Трійці, став людиною. Сьогодні я б хотів роздумати над «Символом віри», який у собі об'єднує, розкриває і доносить до нас ті дві істини – таїнство Трійці й таїнство вочленення Сина Божого.

Значення слова «символ»

Поняття «символ» є грецького походження й означає «об'єднувати», «складати разом». Це слово вживалося в ранні століття християнства для того, щоб можна було зрозуміти, ким є особа, з якою я спілкуюся. Коли хтось хотів відрекомендуватися як той, що належить до тієї самої християнської спільноти, до тієї самої Церкви, то мусів представити свій символ віри.

Слово «символ» буквально означає «відновлення цілісності зламаной печаті». Коли ламається печат, хтось отримує одну частину, а інший – другу частину, і для того, щоб можна було відрекомендуватися, а відтак визнати себе членом тієї самої дійсності, намагалися з'єднати дві частини єдиної печаті. Якщо їх можна було скласти, це був знак ідентифікації особи, яка вірить у те саме, що і я.

Подібно чинили, коли розбивали на дві частини монету. Відтак людина, щоб ідентифікувати себе, прикладала свою частину монети до іншої частини. Якщо виходила цілісна монета, то це означало, що особа належить з тобою до однієї Церкви та віри в того самого Бога.

Цікаво, що подібний спосіб ідентифікації використовували наші священники і єпископи в підпільній Церкві, коли потрібно було прийняти людину, яку вони особисто не знали. Прикладаючи свою частину символу, вона представлялася особою, що належить до тієї самої спільноти, у якій живеш і дієш ти.

Символом віри людину вводили в таїнство християнської віри

«Символ віри» у його сучасному розумінні був певним способом введення людини в таїнства християнської віри, готуючи її до Хрищення. Він завжди був хрищальним символом, що коротко підсумовував усі найголовніші істини, найважливіші правди, у які вірить справжній християнин. Перед Тайною Хрищення в ранніх століттях християнства здійснювали обряд передавання «Символу віри», тобто короткого викладу головної суті християнської віри. Цей обряд називався моментом Передання, або Традиції. Поняття церковної Традиції походить з обряду передачі «Символу віри» тому, хто готується прийняти Тайну Хрищення. Усі ранні Церкви мали такі короткі виклади, які підсумовували, у що вірить Христова Церква. Кожна рання Церква мала свій спосіб, як підсумувати цю віру і передати тому, хто охрищується.

Святий Кирило Єрусалимський, великий учитель і проповідник передхрищальних катехиз Єрусалимської Церкви IV століття, говорить, що «Символ віри» подібний до зерна гірчиці, яке має в собі, будучи навіть маленьким, зародок повноти християнської віри – коротко передає, пояснює новоохрищеному найважливіші істини, у які вірить Христова Церква.

Нікейсько-царгородський «Символ віри» або молитва «Вірую»

Ми використовуємо сьогодні в наших богослужіннях і передаємо тим, хто приймає Тайну Хрищення, нікейсько-царгородський «Символ віри». Розвиваючись, Христова Церква повинна була щоразу глибше пояснювати, у що вона вірить, часом навіть спростовуючи різні помилки, відповідаючи на різні закиди чи й поборюючи різні ересі. Нікейсько-царгородський «Символ віри» був сформований на двох Вселенських Соборах, коли всі ранні помісні Церкви, зібравшись разом, зіставили свої хрищальні «Символи віри» і розробили один-єдиний, який би міг ідентифікувати в нових обставинах члена Христової Вселенської Церкви.

Отже, можна сказати, що хто сьогодні ісповідує той «Символ віри», який ми отримали від ранньої Церкви через Вселенські Собори, зокрема Нікейський і Царгородський IV століття, вірить точно так само, як апостоли, як Пречиста Діва Марія і як ранні християни. У тому «Символі віри» ми можемо сьогодні перейняти повноту апостольської традиції і показати, що наша віра збігається, з'єднується з вірою християнської Церкви так, як дві частини однієї печаті чи монети, як повнота вселенської віри Христової Церкви.

Нікейсько-царгородський «Символ віри» передає нам ті головні елементи – Трійці і вочленення Божого Сина, про які ми говорили від самого початку. «Символ віри» має 12 членів, тобто 12 частин, у яких ми визнаємо шість головних елементів Христової віри. Ми ісповідуємо віру в Трійцю – Отця, і Сина, і Святого Духа. Ми ісповідуємо віру в єдину святу соборну і апостольську Церкву. Ми ісповідуємо нашу віру в одне Хрищення на відпущення гріхів. І ми ісповідуємо віру в очікування другого і славного приходу Ісуса Христа, воскресіння мертвих і життя майбутнього віку.

Наш «Символ віри» підсумовує те, що Христова Церква перейняла від апостолів і передала незмінним та уточненим до наших днів, щоб ми мали правдиве розуміння і могли пізнати того Бога, якого об'явив нам Ісус Христос силою і діянням Святого Духа, – нашого єдиного Бога у трьох Особах. Через «Символ віри» ми не просто переймаємо цю віру, а й намагаємося її пізнати і в ній зростати. Ми урочисто співаємо цей «Символ віри» як молитву «Вірую» під час Божественної Літургії.

У наступних наших роздумах ми намагатимемося глибше пізнати 12 членів «Символу віри» і краще збагнути Боже об'явлення та істини нашої віри, які нам у ньому передані. До наступної зустрічі!

Слава Ісусу Христу!

† Святослав

За матеріалами
Департаменту інформації УТКЦ

Рапорт організації «Open Doors»: кожен восьмий християнин зазнає переслідувань

Понад 340 мільйонів християн зазнають переслідувань, рівень яких визначено як високий, тобто кожен восьмий християнин у світі є жертвою серйозних переслідувань з огляду на свою віру. Такими є дані рапорту, який 13 січня 2021 р. опублікувала благодійна організація «Open Doors» («Відкриті двері») на своєму веб-порталі, що містить також «World Watch List 2020» – список п'ятдесяти країн світу, де найбільше переслідують християн. Особливої уваги заслуговує той факт, що у цього річного списку зникла категорія «високий рівень», а залишилися лише «крайній» і «дуже високий».

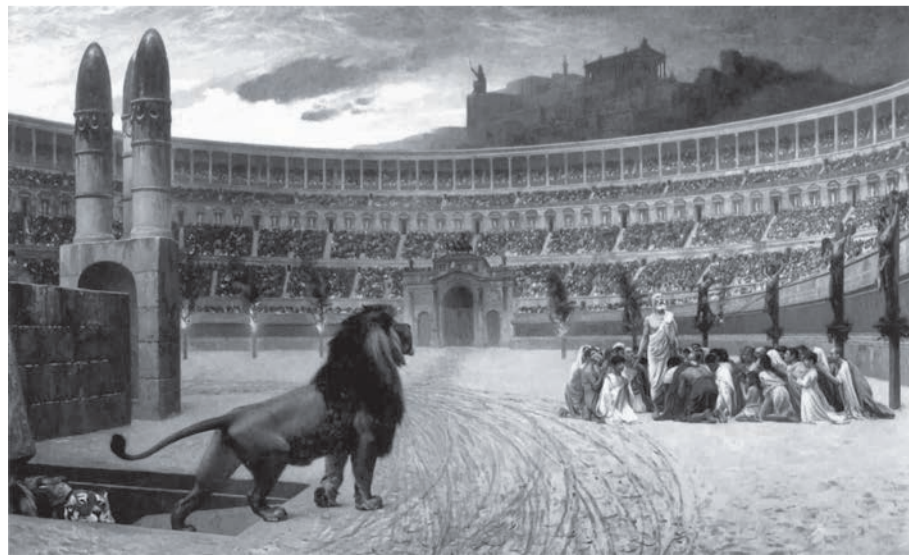
Беручи до уваги період від 1 жовтня 2019 року до 30 вересня 2020 року, цей рапорт подає дані про те, наскільки вільно християни могли виявляти свою віру у п'яти різних сферах щоденного життя: в сім'ї, в приватній сфері, у своїй спільноті, в церкві, яку відвідують, і в публічному житті своєї країни. Під шостим пунктом вказано рівень насильства, якого зазнавали християни. На основі набраних балів укладається цей рейтинг.

Порівнюючи з попереднім роком, шість перших позицій в рейтингу залишилися незмінними. Від 2002 року класифікацію очолює КНДР: згідно з оцінками, в країні, що вважає віру «викривленим мисленням», у «виправних» таборах з причини віри перебуває від 50 до 70 тисяч християн. Далі, набравши понад 90 оціночних балів, ідуть Афганістан, Сомалі, Лівія та Пакистан. Загалом, «крайній» рівень переслідування, тобто понад 80 оціночних балів, зафіксовано в 12 країнах. До переліку «лідерів» потрапили також Еритрея, Ємен, Іран, Нігерія, Індія, Ірак та Сирія. У цього річний «50-ці», порівнюючи з попередньою, з'явилися чотири нові країни: відразу на 37-у позицію «увірвалася» Мексика; інші три країни – ДР Конго (40), Мозамбік (45) і Коморські острови (50).

Укладачі рапорту виокремлюють 9 причин переслідувань, провідну позицію між якими займає ісламський екстремізм. Не менш загрозливим є релігійний націоналізм та схожі з ним етнічні протистояння, що ґрунтуються на віровизнанні, чи трибальний тиск. Фіксуються також випадки «конфесійного протекціонізму», коли певна християнська конфесія домагається ексклюзивного становища, утискаючи інші. Досі залишаємося свідками комуністичних і пост-комуністичних утисків, але також загострюється світська нетерпимість, що старається усунути релігію із громадського дискурсу. Врешті, диктаторська параноя, що спонукає будь-якою ціною втримувати владу, та організована злочинність, що проявляється у ворожості до представників Церков за протидію корупції та наркоторгівлі.

Протягом останнього періоду непросте становище християн у багатьох частинах світу загострилося через пандемію. Ситуація, що склалася у світі в зв'язку з поширенням Covid-19, створила нові нагоди для обмеження релігійної свободи, але й також сприяє діяльності фундаменталістських угруповань і злочинних організацій. В деяких країнах Центральної Азії та Північної Африки зафіксовано випадки, коли християнам відмовлено в отриманні допомоги в рамках боротьби з наслідками кризи, або ж вона була меншою чи взагалі мізерною. Водночас драматичного показника під час періодів ізоляції сягнув рівень домашнього насильства з боку членів родини, зокрема, щодо повернутих у християнство. А в таких країнах як Колумбія та Мексика пандемія посприяла посиленню кримінальних угруповань, які є інструментом переслідування проти християн.

«Vatican News»

Худ. Жан-Леон Жером «Остання молитва християнських мучеників у стародавньому Римі»

Доброчинний бенкет «Різдвяна просфора» в Митрополичих садах

31 січня в Митрополичих садах на Святоюрській горі відбувся доброчинний бенкет «Різдвяна просфора», до якого долучилися меценати, митці, львівське духовенство та представники влади. Участь у заході взяли також архиереї – Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, Преосвященний владика Петро, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії.

Залучені від благодійної події кошти скерують на розвиток Стипендіальної програми, яка діє при БО «Фундація духовного відродження» ЛА УГКЦ і підтримує майбутніх священників. Підтримку отримають студенти-сироти та малозабезпечені, які є успішними у навчанні.

Благодійний вечір розпочався з ділення просфорою і вітального слова та благословення митрополита Ігоря. «Просфора і мед є символом єдності. Ми переконані, що, ділячись нею, ми зростаємо у єдності в наших сім'ях, у семінарії, у наших містах і, дай Боже, в нашій Україні. На такому вечорі, як сьогодні, ми продовжуємо збирати кошти для студентів-семінаристів. Дякуємо вам за те, що ви прийшли і готові взяти на себе, можливо, навіть і не по одному семінаристу й оплатити вартість їхнього навчання. Це для вас буде дуже велика мотивація», – наголосив митрополит.

«Наші благодійники розуміють, що, інвестуючи у вишкіл душпастирів, вони інвестують у зміну суспільства в доброму напрямку. Це вже маленька традиція – збиратися на після-

різдвяну просфору, яка має благодійний елемент підтримки наших семінаристів у формі стипендій. Цього року така зустріч, з огляду на карантин, відбувається в митрополичих садах. Вже сформувалася своєрідна родина благодійників. Ці люди навіть чекають зустрічі, щоб зустрітися між собою та семінаристами, яких вони підтримують. Душпастирське служіння актуальне і дуже потрібне завжди, а тому важливий і добрий вишкіл майбутніх душпастирів. Суспільні кризи, як, наприклад, сучасна пандемія, ще більше загострюють потребу духовного супроводу людей», – звертає увагу владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Ректор Львівської духовної семінарії отець Ігор Бойко подякував усім учасникам за присутність і підтримку семінарії: «Багато хто з вас прийшов сьогодні на цю просфору вчетверте. Хочу від усіх настоятелів Львівської духовної семінарії, від нашої архієпархії, братів-семінаристів висловити вам велику і щирю вдячність за те, що ви сьогодні є разом з нами. За те, що ви впродовж року підтримуєте контакт із нашою семінарією, в різний спосіб вкладаєте в майбутнє нашої Церкви, бо робите добру і благу справу, яку започаткував владика Венедикт».

За словами організаторів, цей захід стане справді великою підтримкою для студентів семінарії та внеском у майбутнє Церкви: «Нам вдалося залучити приблизно три мільйони. Ці кошти були розділені рівно на 120 стипендій. Це означає, що 120 хлопців отримали нашу підтримку. Підтримка стипендіата не є емоційною підтримкою і вибір потребує вміння бачити глибше. Символічно, що зустріч проходить в садах, які ми називаємо іменем Митрополита Андрея і який сам дбав за стипендії для здібних студентів. Переконана, що слід підтримувати семінаристів і в час пандемії, бо цю кризу відчули всі, а семінарія – це не просто навчальний заклад. Для семінарії важливою є формація, яка передбачає проживання у спільноті, що збільшує бюджет навчання».

Джерело: «Духовна велич Львова»

Владика Микола провів реколекції на парафії у Винниках

3 5 по 7 лютого в церкві Різдва Івана Христителя, що у м. Винники, відбулися реколекції на тему «Пресвята Родина – прообраз доброї сім'ї». На запрошення адміністратора храму о. Василя Попелястого та з ініціативи спільноти «Рух християнських сімей», духовні науки виголосив владика Микола (Бичок), який застановився над темою сім'ї як важливої Божої інституції.

Протягом реколекційних зустрічей у п'ятницю та суботу учасники мали можливість приглянутися до подружжя Захарії і Єлисавети. Зокрема, постать Захарії стала основою для роздумів про віру чоловіка та його роль у сім'ї.

Роздуми супроводжувала і Пресвята Родина – Діва Марія та святий Йосиф. Особа Пресвятої Богородиці, за словами єпископа, є прикладом для кожної жінки.

У неділю, 7 лютого, на завершення реколекцій була відслужена Архієрейська Божественна Літургія. В завершальній науці реколектант зосередив увагу вірних над святою Тайною Подружжя. Владика Микола виділив п'ять головних принципів сім'ї, а саме: спільна молитва в родині, щоденне будівництво любові, спілкування, прощення та подяка.

Варто зазначити, що під час духовних вправ вірні мали змогу молитися перед мощами блаженного Миколая Чарнецького. Після Архієрейської Божественної Літургії всім вірним було уділено благословення мощами блаженного. Опісля відбулося парафіяльне свято пампуха та розколяда.

Департамент інформації УГКЦ

Найбільш «безпечний» гріх

Гріх, про який ви, можливо, навіть не чули, може заважати Вам жити.

Ви точно чули про такі гріхи як гордість, хтивість, заздрість, але чи знаєте про гріх пригнічення, апатії, безраднісності? Його ще називають «духовним лінивством». Сьогодні його майже ігнорують, так наче це «найбезпечніший гріх». Але чи так воно?

Апатія, безраднісність може бути одним із найменш помітних пороків. Але це більше, ніж просто лінивство. Вона доходить до того, що людина відмовляється від радості, яка йде від Бога. Що це означає?

Один зі способів розгледіти Божу доброту – зрозуміти, що всі Його творіння – людина, природа – це великі дари. І якщо наше тіло – дар, то про нього слід піклуватися. Але в сучасному комфортному світі духовне лінивство щораз більше розвивається, щоб не дати відчувати нам радості, яку Бог для нас приготував.

Іноді ця радість може видатися очевидною: прогулятися якимось гарним місцем або піти на день народження до племінниці. Іноді радість починається із труднощів, долаючи які, відчуваємо радість. Однак піддаючись духовному лінивству, ми обираємо краще коротку записку, аніж довгу розмову віч-на-віч. Нам легше буде відволіктися перед телевізором, аніж подумати над шляхами виходу із ситуації.

Гордість може заважати нам побачити і визнати гріхи, тоді як духовне лінивство заважає нам діяти для того, щоби ставати кращими. Якщо проблемами із непоміркваністю в їжі – лінь заважатиме нам жити більш здоровим життям. Якщо заздримо, то лінивство заважатиме нам бачити, за що маємо бути вдячні у своєму житті.

По суті духовне лінивство – це коли ми за всяку ціну намагаємось ігнорувати

якесь важливе рішення чи дію.

Ми дуже ліниві у тому, що думаємо і говоримо. Ми неодноразово просимо вибачення за щось, чого не змогли зробити. Часто чуємо відмовку: у мене просто немає часу. І деколи це твердження правдиве, однак частіше воно як алібі, щоб не виконувати того, що потрібно.

Як подолати цей гріх духовного лінивства? Варто дивитися на кожен день і на кожен хвилину як на можливість радіти, а не можливість провалу в майбутньому.

Кожна дійсність дає безліч можливостей для радості і руху! Не варто впадати в апатію. Якщо я три дні не вставав з ліжка, то те, що я піднімусь і пройду до дверей – уже чудово. Якщо я вже декілька місяців не мив підлоги – то двадцять хвилин з ганчіркою змусять почуватися мене добре від того, що я зробив.

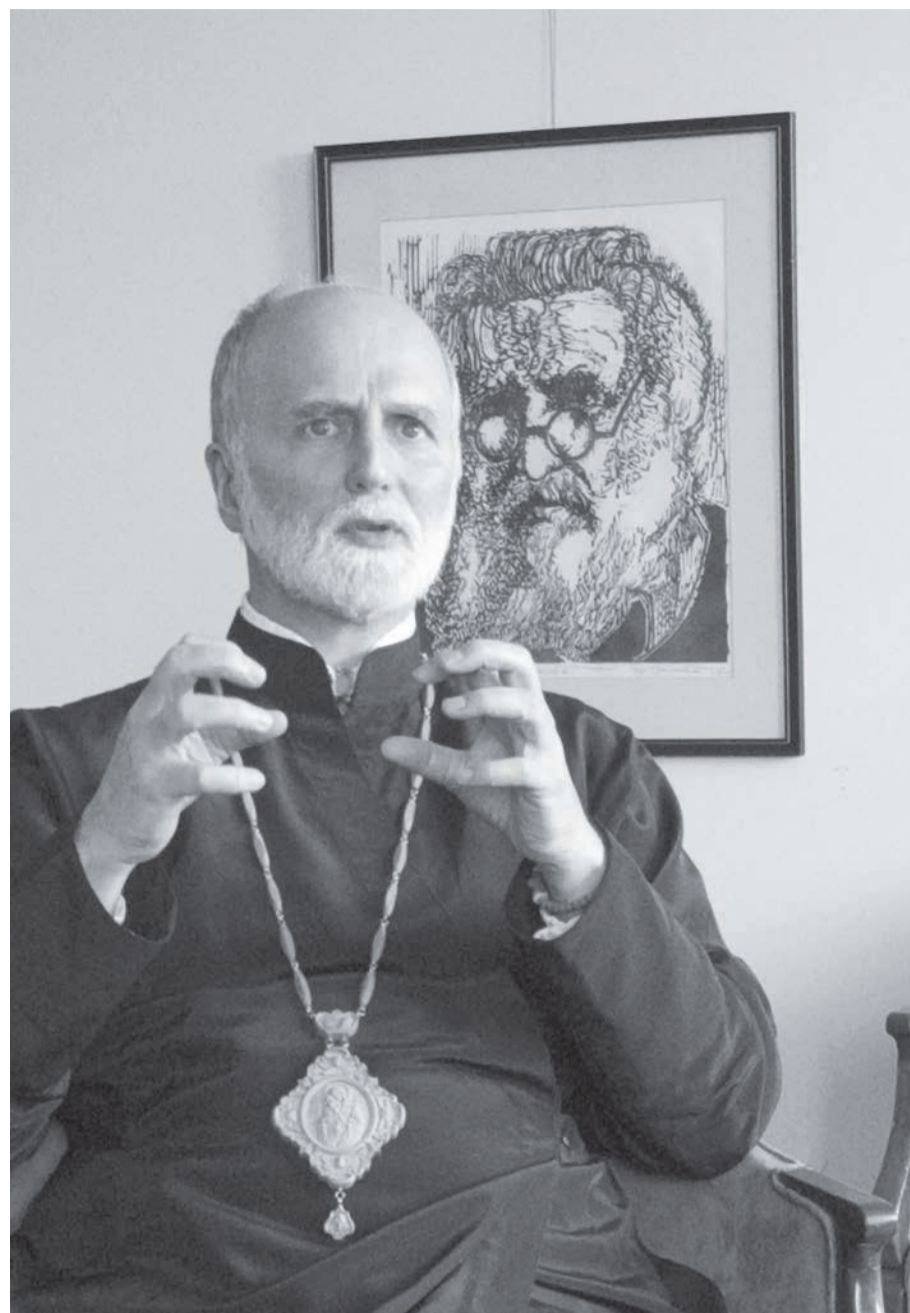
Духовна лінь насправді дуже далека від «безпечних» гріхів. Хоча безпечних гріхів насправді не існує. Однак її можна навчитись переборювати. Як тільки ми сфокусуємось на тому, щоб діяти всупереч усьому, то нашим очам відкриється широкий спектр радісних моментів, дарованих Богом на щодень.

Переклад

Тетяни Трачук, «Дивенсвіт»

Митрополит Борис: «Покликання Церкви, нас усіх – свідчити один одному про правдиві речі»

Завдання Церкви – йти поруч з проблематичним суспільством, супроводжувати його, але одночасно плисти проти течії. Церква часом має «гладити проти шерсті», як вона це робила в ХХ столітті у радянський час. Роль Церкви – не в тому, щоби плескати по плечі людині в кожних обставинах. На цьому наголосив владика Борис (Гудзяк), Митрополит та Архієпископ Філадельфійський, в передріздвяному інтерв'ю виданню «Українська правда».

Архиєрей зауважив, що Українська Греко-Католицька Церква сьогодні і йде в ногу з суспільством, і водночас не встигає цього робити. Але завдання Церкви, за його словами, залишається незмінним – свідчити правду.

«Ми живемо в епоху, – каже владика-митрополит, – коли в західній цивілізації людина вперше каже, що правди не існує: є «твоя» правда, і є «моя» правда. Ти кажеш – біле, я кажу – чорне: але це твоє право, правда? Я не буду посягати на твоє право, ти можеш біле називати чорним. Можливо, ти маєш на це право, але це не є правдою».

«І в цьому є велика епістемологічна проблема. Як ми пізнаємо правду? Якою і чим вона є? – запитує він і відразу відповідає: «Остаточною правдою в християнському розумінні є не щось, а хтось. Христос є правда, дорога і життя».

Розповідаючи про служіння УГКЦ у США, владика Борис зазначає, що в Америці Церква зобов'язана дотримуватися карантинних правил, зокрема соціальної дистанції та маскового режиму в храмах. «У Філадельфії заборонені всі інші зустрічі, крім церковних, де більше ніж десять осіб, навіть вдома на Різдво – членів родини не може бути понад десять», – додав Архієпископ і Митрополит Філадельфійський.

Архиєрей наголосив, що під час карантину стає очевидним, що Церква – не так будинок, як передовсім Тіло Христове. Церква – це люди, які перебувають у спілкуванні, у стосунках, у любові. «Фізична близькість, – каже він, – для цього має колосальне значення. Але ми також зрозуміли, що можна плекати ці стосунки, коли ми не можемо бути близько один до одного».

Передбачаючи розвиток подій у майбутньому, владика вважає, що цілком ймовірно, що багато людей відійде.

«Ті, що з обов'язку ходили до церкви, а тепер уже практично рік звільнені від цього обов'язку, можуть до цього так званого обов'язку не повернутися; залишитися лише онлайн або взагалі покинути цю справу. Я переконаний, що поважний відсоток таких буде. В Америці на кожного нового католика є п'ять чи шість католиків, які відходять від Церкви. Статистично ми перебуваємо на спаді, – констатує владика, але водночас обнадіює: – Але, з іншого боку, ще ніколи в історії людства не було стільки католиків і стільки християн. Церква зараз – на висоті розвитку. На цифри треба дивитися з перспективи і з вірою».

Департамент інформації УГКЦ

Діти з релігійним вихованням щасливіші та мають міцніше здоров'я, – Гарвардський університет

Недавнє дослідження, проведене в Гарвардському університеті, показало, що діти, у яких було релігійне виховання, ймовірно, будуть здоровими і будуть мати більш високий рівень щастя в ранньому дорослому віці, ніж ті, хто цього не робив.

Дослідники виявили, що люди, які щотижня у дитинстві та юності відвідували богослужіння або щодня молилися чи медитували, призналися у більшому задоволенні життям у віці 20 років. Було виявлено, що такі люди рідше палять, рідше страждають від депресії, рідше вживають наркотики або мають інфекції, що передаються статевим шляхом, ніж люди, які займаються менш регулярними духовними практиками.

«Ці висновки важливі як для нашого розуміння здоров'я, так і для розуміння практики виховання дітей», – каже перший автор дослідження Чен Ін. – Багато дітей виховані релігійно, і наше дослідження показує, що це може сильно вплинути на їх поведінку щодо здоров'я, психічного здоров'я і загального щастя та благополуччя».

Дослідники спостерігали за 5000 молодих людей віком від 8 до 14 років, контролюючи такі змінні, як здоров'я матері, соціально-економічний статус та історія зловживання психоактивними речовинами або симптоми депресії. Результати показують, що ті, хто ходив у дитинстві на релігійні служби принаймні один раз на тиждень, на 18 відсотків частіше признаються у більш високому рівні щастя у віці від 23 до 30 років, ніж ті, хто цього не робив.

Також засвідчено, що у них на 29 відсотків більше шансів стати волонтерами у своїх місцевих громадах і на 33 відсотки менша ймовірність вживання наркотиків. Ті, хто молився або медитував, принаймні, один раз в день в молодості, з більшою ймовірністю повідомляли про більш високий рівень щастя, ніж молоді люди, на 30 відсотків рідше ставали сексуально активними в підлітковому віці. Ці люди також на 40 відсотків рідше хворіли на інфекцію, що передається статевим шляхом, ніж ті, хто ніколи не молився і не медитував.

Директор Центру релігії та громадського суспільства в Девосі Емілі Као заявила, що вона не здивована результатами досліджень, зазначивши, що дослідження Гарварду об'єднує довгий список досліджень, що виявляють позитивний зв'язок між релігією і добробутом.

«Я думаю, що вони узгоджуються з іншими дослідженнями, які засвідчують, що релігійні вірування дають людям духовні сили, які приводять до здорових звичок і формують їх соціальні мережі, дають їм можливість долати перешкоди в житті», – каже Као.

Хоча позитивні наслідки дорослішання в релігійній сім'ї очевидні, релігійність в Америці знижується. Дані Геллапа показують, що число американців, які вважають релігію «дуже важливою» у своєму житті, сягло 51%. Крім того, дані Центру досліджень П'ю показують, що релігійність серед американців постійно знижувалася протягом останніх п'яти поколінь, причому 36 відсотків мілленіалів, які народилися в період з 1990 по 1996 рік, не пов'язані з будь-якою релігією. На противагу цьому, згідно П'ю, лише 11 відсотків з «тихого покоління», які народилися між 1928 і 1945 роками, не були пов'язані з релігією.

Старший науковець з Міннесоти в університеті Джорджа Вашингтона Джон Кадр пояснює, що молоді люди сьогодні дуже зайняті, і звинувачує в цьому він технології. «Якщо раніше це був сімейний щонедільний похід, то тепер це футбол і «Фортнайт», – каже він, маючи на увазі популярну онлайн-відеогру для дітей і підлітків, в якій батьки навіть почали наймати репетиторів для своїх дітей. – У нашій культурі сьогодні набагато більше відволікаючих чинників, ніж у минулих поколіннях».

Студент університету Джорджа Вашингтона Хантер Вілсон родом з Мічігану згоден з тим, що зниження значення релігії серед молоді є результатом зміни цінностей між поколіннями. «З урахуванням того, що релігії не так багато вчать вдома, а ще постійне зменшення її присутності у громадському житті, легко зрозуміти, чому значення релігії знижується серед моїх однолітків», – каже він.

Као попередив, що зниження релігійності серед американців може призвести до нездорової поведінки, як ото наркоманія, алкоголізм і депресія.

Гарвардське дослідження було опубліковане в «Американському журналі епідеміології».

Джерело: Slovoproslovo.info

15 порад отця Піо для духовного життя

1. Коли ти не зможеш іти великими кроками дорогою, яка веде до Бога, то задовольняйся маленькими й терпляче чекай, коли матимеш ноги, здатні до бігу, або ще краще – крила, щоб могли літати.
2. Часто повторюймо собі: Бог мене бачить... Поводьмося, отже, так, щоб Бог не бачив у нас нічого іншого, крім добра.
3. Так, я люблю хрест, я люблю тільки хрест; і люблю його тому, що бачу його на плечах Ісуса Христа.
4. Молитва є найкращою зброєю, яку ми маємо. Це ключ, яким ми відкриваємо Боже Серце. Ти повинен промовляти до Господа Ісуса не тільки устами, але й серцем. Ба більше, в деяких випадках ти повинен промовляти до Нього тільки серцем.
5. Ми шукаємо Господа Бога в книжках, а знаходимо Його в умовній молитві.
6. Якщо можеш, розмовляй з Богом у молитві й прославляй Його. Якщо ж не можеш промовляти до Нього, бо ще не маєш досвіду на шляхах пізнання Господа, – нехай це тебе не засмучує. Зупинись на порозі кімнати, як двірський, і віддай Йому шану. Він побачить тебе. Твоя присутність буде для Нього приємною. Він уділить увагу твоєму мовчанню. Наступного разу, коли Він візьме тебе за руку, ти зазнаєш утіхи.
7. Спасати душі можна тільки невпинно молячись.
8. Молитви святих у Небі й праведних душ на землі є пахощами, які ніколи не зникнуть.
9. Ми завжди повинні зберігати непорушними дві чесноти, а саме: лагідність до ближнього і святу покору перед Богом.
10. Бог залишає тебе в темряві духу для своєї слави. Він робить це для твоєї великої духовної користі. Бог хоче, щоб твоя нужда була тронем Його милосердя, а твої слабкості – престолом Його всемогутності.
11. Коли людина терпить і боїться образити Бога, тоді вона перебуває далеко від гріха.
12. Тільки Богові віддавай славу, а не людям; почитай свого Творця, а не нікчемне створіння. Протягом усього часу перебування твого на землі вчися зносити образу, щоб могли брати участь у Христових терпіннях.
13. Відірвися від світу. Послухай мене: хтось топиться в глибокому морі, а хтось захлинається ковтком води. Чи є між ними якась різниця? Чи обидва не однаково мертві?
14. Стараймося в усіх подіях розпізнавати й шанувати Божу волю.
15. Не можна досягнути спасіння, не пройшовши через бурхливе море, яке безупинно загрожує потопленням. Гором святих є Голгофа. Саме з неї переходять на іншу гору, яка називається Тавор.

Підготувала Тетяна Трачук, «ДивенСвіт»

Зустріч владика Йосифа з мером м. Біла Церква

5 лютого владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київської архієпархії, зустрівся з мером міста Біла Церква, що на Київщині, Геннадієм Диким для обговорення земельного питання місцевої громади УТКЦ. У зустрічі взяли також участь канцлер Київської архієпархії протоієрей Василь Чудійович, адвокат Олег Яким'як і заступник міського голови Олег Усенко.

Нагадаємо, що греко-католицька парафія в Білій Церкві була заснована ще у 2004 році з благословення Блаженнішого Любомира (Гузара). З того часу громаді так і не вдалося отримати земельну ділянку для безперешкодного будівництва власного храму. Лише у 2014 році органи влади надали всі законні дозвільні документи для будови святині.

У 2018 році на земельній ділянці розпочали будівельні роботи. Однак вони були припинені через протиправні дії з боку групи зловмисників, які повалили бетонну загорожу на місці будівництва храму та всіляко перешкоджали веденню будівельних робіт. На захист греко-католиків тоді виступила низка політиків і міжнародних спільнот. Зокрема, у Міністерстві закордонних справ повідомили таке: «Засуджуючи ці протиправні дії, які шкодять міжнародному авторитету нашої держави, МЗС України висловлює протест і виступає категорично проти подібних проявів розпалювання міжрелігійної ворожнечі. Очевидно, що метою цієї протиправної дії є посягати страх і невпевненість не лише серед греко-католиків, а й серед вірян інших конфесій».

Під час розмови з мером владика Йосиф говорив про нагальну потребу вирішення конфліктної ситуації, яка має негативний вплив на суспільство. «Нам важливо, щоб ми перейшли від слів до конкретних дій, щоб ця громада мала всі сприятливі умови для свого розвитку, оскільки це передбачено законом про свободу совісті та віросповідання всіх громадян», – наголосив архиєрей.

Відтак мер міста Біла Церква запевнив представників Київської архієпархії у швидкому врегулюванні цієї ситуації. За його словами, органам місцевої влади також залежить на тому, щоб у місті всі громадяни могли належно виявляти свої релігійні почуття, в т.ч. і греко-католики. Тому невдовзі має відбутися наступна зустріч, під час якої буде домовлено про конкретні кроки щодо врегулювання цієї ситуації.

Пресслужба Київської архієпархії

9 думок отця Тихона Кульбаки: «Що таке нелюбов?»

Цими днями на FB-сторінці «Духовно-психологічної поради о. Тихона Кульбаки» опублікували 9 думок про те, чим є нелюбов. Пропонуємо їх Вашій увазі.

А, МОЖЕ, ЦЕ НЕ ЛЮБОВ?

Про те, чим здорова любов відрізняється від нездорової (не) любові.

Тому що любов – це відчуття в нормі виключно щасливе.

Отже, я пропоную вам пройти невеликий опитувальник і зробити самостійні висновки. Навпроти вірного про себе ствердження ставте галочку. Там, де слово «партнер», мається на увазі людина будь-якої статі.

1. У нас «італійська родина», ми постійно сваримося, але любимо один одного.
2. Щоби зберегти стосунки, я багато з чим мирюся.
3. Мої стосунки з партнером схожі на нескінченний компроміс з мого боку.
4. Я займаюся сексом з почуття жалості або боргу.
5. Я відчуваю себе самотньою/ім у відносинах з партнером.
6. Мій емоційний фон вкрай нестабільний в цих відносинах.
7. Я не можу говорити відкрито з партнером про свої бажання, проблеми і плани.
8. Я відчуваю, що партнер пригнічує мене.
9. Я не хочу більше цих відносин, але мене до них тягне.

Друзі мої, давайте не будемо ставити собі оцінок. Просто подивіться на ті твердження, біля яких ви поставили галочку, і задумайтесь. Уявіть на хвилиночку, що ТАК БУДЕ ЗАВЖДИ. І завтра, і через рік, і через 10 років.

Ви готові на це?

Дияконське рукоположення Валерія Купчака

30 січня Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, звершив Архиерейську Божественну Літургію в Архикафедральному соборі святого Юра. Єпископу співслужили сотрудники собору, а також запрошене духовенство.

В часі Літургії владика рукоположив у дияконство піддиякона Валерія Купчака.

«Це дитина? – сенатор США показав фото ненародженої дитини та виступив з шокуючою промовою»

Сенатор Джеймс Ленкфорд виступив з емоційною промовою в Сенаті США, показав високоякісні ультразвукові кольорові фото дитини в утробі матері та звернувся до своїх колег з одним питанням: «Чи це дитина? – це обличчя, ніс, ці два ока, рот, підборіддя, ці пальці – чи це є дитина?»

А спочатку він звернувся до своїх колег-сенаторів такими словами: «Коли ви купуєте новий автомобіль, – скажімо, це «GM», «Nissan», «Honda», «Kia» або «Toyota», навіть «Hyundai», – ви можете помітити, що виробники почали встановлювати нову функцію у свої машини. Це нагадування для водія, який вмикає двигун, щоб він подивився на задне сидіння своєї машини. Відверто кажучи, я недавно орендував машину, і коли вона почала видавати звукові попередження, я почав шукати, в чому проблема. Я шукав, аж поки не помітив маленький монітор на панелі приладів, де було повідомлення про те, щоб я перевірів задне сидіння автомобіля, чи нема там дитини. Мені це сподобалось, тому що виробники цих автомобілів вважають, що кожна дитина дорожча, і їм слід покірливо покласти голову на поріг».

Ми всі чули подібні історії, я чітко пам'ятаю минуле літо, коли побачив у новинах

історію про немовля, яке загинуло через те, що його забули в гарячій машині. Ось чому ці виробники автомобілів встановлюють цю функцію зараз в автомобілях. Я пам'ятаю, що коли побачив цю історію в новинах, в магазині, то відвідувачі не могли повірити, що мама залишила дитину на задньому сидінні машини, і та повільно вмирала в спеку.

Нікому не подобається, коли дитина страждає. Усі впевнені, що кожна дитина – дорожча. Але я пам'ятаю, коли минулого літа побачив цю новину, я звернувся до своєї дружини і сказав: «Я не можу зрозуміти нашу культуру, тому що та сама мама і та сама дитина могли потрапити в клініку для абортів просто за кілька місяців до народження, і життя цієї дитини могло б закінчитися, і про це не написали б в новинах. Всім було б байдуже». Насправді ті самі люди, які розлютились через те, що мама залишила свою дитину в гарячій машині вмирати, відстоювали би право матері вбити цю ж дитину, називаючи це своїм репродуктивним правом, або є ще новий термін – «репродуктивний догляд». Та сама дитина, та сама мама – ніякої різниці, крім кількох місяців у часі.

«Репродуктивний догляд» – такий маленький, прийнятний термін, але що насправді це означає? Це коли ти комусь у клініці платиш, щоб за допомогою хірургічного інструменту дитині відтяли руки та ноги, щоб вона стікала кров'ю в утробі матері, а потім частини тіла маленького хлопчика чи дівчинки по черзі витягають. Ось що означає «репродуктивний догляд»! І я не розумію, чому це нормально, а залишити дитину на задньому сидінні гарячої машини – це трагедія. Можливо, це тому, що як нація, деякі люди бояться відповісти на найочевидніше запитання: чи це дитина? Це очевидне питання. Це обличчя, цей ніс, ці два ока, рот, підборіддя, ці пальці – це немовля? Можливо, є друге запитання, на яке потрібно відповісти: чи всі діти цінні, чи цінні лише деякі діти?

Золото цінне. Не має значення його розмір. У мене є золота обручка. У багатьох людей є золоті обручки. Якби ми знайшли на підлозі невеликий шматочок золота, це було б цінно. Не мала б значення його форма, не мав би значення його розмір. Золото цінне однаково, всі це знають. Тож дозвольте мені ще раз поставити запитання: це дитина? Так чи ні?»

Його виступ відбувся перед щорічним віртуальним Маршем за життя, що був запланований того тижня.

Переклад «Дивенвіт» за матеріалами 1.cbn.com

На Львівщині греко-католики вже декілька років моляться просто неба перед зачиненим храмом

У с. Дубрівка Самбірського району Львівської області вже тривалий час існує конфліктна ситуація довкола храму святого Василя Великого, який до 1946 р. перебував у власності Української Греко-Католицької Церкви, а тепер зачинений. Після того, як місцеві греко-католики оприлюднили в соцмережі світліни з різдвяних богослужінь просто неба перед зачиненим порожнім храмом, це викликало обурення серед людей різних віросповідань. Про це, відповідаючи на запити ЗМІ, повідомляє пресслужба Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ.

У повідомленні зазначається, що у 1946 р. радянська влада насильно відібрала храм святого Василя Великого у греко-католицької громади і передала його Російській Православній Церкві. У 1994 р. храм було передано у почергове користування УГКЦ та УАПЦ; втім, православна громада так і не допустила греко-католиків до богослужінь. У 1997 р. Львівська обласна державна адміністрація, проігнорувавши права греко-католиків на свій старовинний храм, передала його в одноосібне користування православної громади.

У 2009 р. православна громада збудувала новий храм Різдва св. Івана Хрестителя, а давній зачинила. За весь час користування храмом у ньому не було проведено належного ремонту, тому впродовж останніх десятиліть він руйнується як ззовні, так і всередині.

Греко-католицька громада с. Дубрівка неодноразово докладала зусиль, щоб вирішити це питання мирним шляхом. Починаючи з 2016 р., громада почала звертатися до судів різних інстанцій з надією відновити богослужіння у своєму старовинному храмі. На сьогодні справа вкотре розглядатиметься в суді.

Пресслужба Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ

Родини переселенців з Донбасу зустрілися на святі розколяди в Брюховичах

7 лютого в монастирі Святого Йосифа отців-василіян у Брюховичах відбулася розколяда для родин переселенців з Донбасу. Захід організувала і провела с. Єроніма Вовчак, СНДМ, яка духовно опікується цими людьми.

Родини – переселенці з Донецька, Луганська, Горлівки, Алчевська, Криму – приїхали зі Львова та області, щоб спільно прославити Христа молитвою, колядою у спільноті, яку вони дуже цінують і радо відгукуються на клич до зустрічей. У заході взяли участь сорок осіб.

Традиційна тепла, родинна атмосфера, радість і дарунки для найменших колядників від добродіїв з Канади залишили в серцях прийнятний відгомін і почуття великої вдячності – насамперед Богові за Його незмінну любов і турботу, с. Єронімі за її ініціативу і старання в організації свята, отцям-василіянам, зокрема ігумену монастиря о. Пантелеймону Трофімову (уродженцю Донецька), за гостинний прийом, солідарність і співпрацю.

Одна з учасниць зустрічі – Тетяна Дмитрієва – так описала це свято: «Розпочали захід участю в Божественній Літургії в затишному і величному храмі святого Йосифа в монастирі отців-василіян у Брюховичах. І продовжили святкування в залі цього ж монастиря за участю Наталі Суботіної, уродженки Сімферополя, яка своїм дзвінколюссям розпочала спільну коляду, а також провела майстер-клас із вокалу, познайомивши нас з різдвяною піснею Григорія Сковороди – відомого українського філософа, богослова, поета і композитора літургійної музики. Потім заспівали акапельно брати-василіяни, і всі ми були в захваті від їхнього тріо та мелодійних колядок».

Були і традиційні колядки від родин, віншування, гра на сопілці, загадки та інші розваги. На завершення нашого свята нам заспівав-заколядував гурт дівчат з хору «Voice Orchestra» зі Львова, яких запросила с. Єроніма. І голоси їх, як дзвіночки, лунали тихо або голосно, весело або спокійно, залежно від композиції та її настрою – від ніжної колицької до веселого прославляння Сина Божого. Ми зачаровано слухали виступи, бо і саме свято Різдва – це диво... Диво... Надія... Радість і любов...

А ще була святкова трапеза зі спільною молитвою, солодкий стіл і чаювання, творчі подаруночки з різдвяними посланнями. Шкода, що свято так швидко закінчилося! Але ми загадали різдвяне бажання – зустрітися знову через рік на Розколяді! А різдвяні бажання обов'язково здійснюються».

Департамент інформації УГКЦ

Видавництво «Свічадо» розробило щоденник, який допоможе духовно прожити Великий піст

Чи вже маєте ідеї, як прожити Великий піст з користю не лише для своєї фігури, а й для свого духу? Одна з цікавих пропозицій – почати вести «Щоденник на Великий піст», який розробило видавництво «Свічадо». Це сім тижнів заглиблення в Євангеліє від Івана. Ідея абсолютно в сучасному тренді, зважаючи на те, що цьогоріч перше місце в рейтингу подкастів на платформі Apple очолила програма «The Bible in a Year», де католицький священник читає Біблію.

П'ять-десять хвилин щоденно – стільки часу потребуватимете для заповнення щоденника. Кожен здатен знайти цей час навіть у дуже насиченому графіку. Ці декілька хвилин, приміром, вранці, можуть задати тон і настрої усього дня. А регулярність молитви і запису думок нададуть бажаного ритму великопосного періоду, тобто відчуття молитовного «корсету» цього особливого часу.

Прочитай, помолись, занотуй – це проста і зрозуміла методика глибшого переживання Божого Слова. У щоденнику на кожен день є пев-

ний євангельський уривок, окремий фрагмент якого міститься у рубриці «Слово дня». Опісля треба відповісти на кілька запитань із рубрики «Подумай», які спонукають глибше замислитись над конкретною думкою щодо фрагмента з Євангелія. Свої відповіді й висновки можна записати у передбаченому для нотаток місці. На завершення – молитва словами псалма, що змістовно пов'язаний з євангельським уривком певного дня. Наприкінці також є рубрика «Сьогодні», де міститься інформація про богослужіння, які відбуваються кожного дня впродовж посту, та про особливості великопосної трапези, подані згідно з Канонами партикулярного права УГКЦ.

Це здатне змінити життя, бо Боже Слово живе і діяльне тут і тепер у житті конкретної людини, конкретно того, хто відкриває на нього своє серце. Тому у «Щоденнику на Великий піст» кожен тиждень відкриває рубрика «Моя мета на тиждень». У ній можна накреслити для себе певний маршрут на наступні сім днів Великого посту, запросивши Бога у свої думки і плани. А по їх завершенні, в рубриці «Мої підсумки тижня», можна проаналізувати, що вдалося, а що не дуже, та зробити свої висновки.

Отже, Великий піст з Євангелієм від Івана – це нагода глибше пізнати істину про Бога і людину, про добро і зло, про смерть і вічне життя, аби відновити свої стосунки з Господом, зі самим собою і своїми ближніми. А це, за словами Блаженнішого Любомира Гузара, і є найкращий спосіб пережити час Великого посту.

Джерело: «Дивенсвіт»

Помер ієрм. Михайло (Шевчишин), ЧНІ – справжня легенда підпільної УГКЦ

Ієромонах Михайло, найстарший співбрат Львівської провінції Згромадження Найсвятішого Ізбавителя, відійшов до вічності 31 січня 2021 року на 90-му році життя. Після прощання у Тернополі, де до кінця свого життя провадив служіння усопий, його тіло було перевезено до Львова. Чин похорону відбувся 3 лютого в храмі священномученика Йосафата (вул. Замарстинівська, 134). Звершив його Митрополит Львівський Ігор у співслужінні єпископів УГКЦ та багатьох львівських ієромонахів. Відтак поховали ієрм. Михайла на чернечому цвинтарі отців-редемптористів на Збиранці (Голосківське кладовище).

Майбутній ієромонах народився 28 липня 1931 року в селі Дмитровичі, біля Судової Вишні, Мостиського району на Львівщині, в сім'ї Григорія та Катерини (з дому Малявська). Навчався у Судовій Вишні та ветеринарному технікумі у Львові. Служив в артилерійських військах у Білорусі; пізніше працював на Львівській залізниці.

З 1956 до 1966 жив у Львові на вул. Простій разом із о. Євгеном Пелехом, редемптористом. Властиво, від цього часу розпочалась його підготовка до священства. Розпочав новіціат у Згромадженні редемптористів під проводом магістра ієрм. Михайла (Лемішки). На свято Переображення у 1966 р. отримав дияконські свячення з рук блаженного вл. Василя (Величковського) та одночасно облечини. Все відбувалось у с. Зимна Вода в будинку по вул. Артилерійській в помешканні бр. Авксентія Кінащюка. В 1967 р. склав перші обіти та у 1970 році – довчні. Владика Володимир (Стернюк) 1 березня 1970 р. рукоположив диякона Михайла на священника.

В часи підпілля о. Михайло служив по селах на Сокальщині, Самбірщині, Тернопільщині, Яворівщині, в Карпатах; пізніше – у Белзі, Тяглеві. В липні 1992 року переїхав до Тернополя, де став настоятелем редемптористів, які обслуговували новостворену парафію Матері Божої Неустанної Помочі, а також храм Успення Пресвятої Богородиці. Від вересня 1993 р. призначений настоятелем спільноти при храмі Успення. Ним залишався (за винятком короткої перерви у 1996 р.) до 2005 року. Багато часу посвячував місійному служінню, відвідуючи парафії з місіями та реколекціями. До кінця життя належав до спільноти монастиря Успення Пресвятої Богородиці у Тернополі.

Преслужба Львівської архієпархії УГКЦ

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор. Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем. Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора. Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок» Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким серцем вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у лютому святкує свої іменини та уродини, а також, хто у лютому отримав ієрейські і дияконські свячення. Міцного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Відійшов до вічності о. д-р Любомир Ржиський

Зі смутком повідомляємо, що 6 грудня 2021 року відійшов до вічності ієрей Львівської архієпархії УГКЦ, о. д-р Любомир Ржиський, сотрудник парафії Пресвятої Євхаристії у м. Львові.

Висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким отця Любомира.

Нехай Господь дарує Небесне Царство своєму відданому ієреєві і приймає його душу в свої Батьківські обійми!

Вічна пам'ять!

Редакція газети «Мета»

Священничий Парастас за о. Любомиром Ржиським

6 лютого в храмі Пресвятої Євхаристії у Львові відбувся священничий парастас за новопреставленим о. д-ром Любомиром Ржиським. Парастас очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Йому співслужили сотрудники парафії Пресвятої Євхаристії та численне духовенство. До спільної молитви за душу усопшого долучилося і багато вірних.

Владика Володимир у слові про померлого наголосив на важливості постійного буття з Богом, щоби завжди бути готовим зустрітись з ним. Отець Роман Тереховський поділився спогадами про отця Любомира як про щирого інтелегентну особу, що цінувала справедливість, чесність і вміла своїм прикладом провадити до Бога, про що свідчить присутність усіх тих, хто прийшов попрощатися з ним.

О. д-р Любомир Ржиський, сотрудник парафії Пресвятої Євхаристії, відійшов до вічності 6 лютого 2021 року, на 60-му році життя.